

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

21. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

26. KVĚTNA 2002

Z obsahu:

Temnota hříchu ve světle Božího Slova

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
8. května 2002
- strana 2 -

Nejsvětější Trojice

- strana 4 -

Blahoslavená Alžběta od Nejsvětější Trojice

Filip Madre
- strana 5 -

Maria a Eucharistie

- strana 7 -

Letniční jednota a baby- lonské zmatení jazyků

Prof. Dr. Walter
Brandmüller
- strana 9 -

Život Kristův (76)

Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 10 -

Nevzdávejme se svých kořenů

Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL
- strana 11 -

»Kristův kříž stojí za to, aby se za něj bojovalo«

Jim Caviezel o víře,
modlitbě, vině a zpovědi
- strana 12 -

Církev pod palbou

- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (21)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Temnota hříchu ve světle Božího Slova

Každý pátek se v liturgii raních chval recituje žalm 50, *Miserere*, nejoblíbenější kající žalm, hojně zpíváný a recitovaný, hymnus, který stoupá od kajícího hříšníka k milosrdnému Bohu. Měli jsme již příležitost v jedné předchozí katechezi představit základní charakter této velké modlitby. Vstupuje se tu především do zatemněné oblasti hříchu, aby bylo do ní vneseno světlo lidské kajicnosti a božského odpuštění (srov. v. 3-11). Žalm pak pokračuje oslavou daru božské milosti, která přetváří a obnovuje ducha a srdce kajícího hříšníka, a to je prozřena krajina plná naděje a důvěry (srov. v. 12-21).

V této naší úvaze se zastavíme u několika zamyšlení nad první částí žalmu 50 a prohloubíme některé jeho aspekty. Chtěli bychom na úvod postavit obdivuhodnou božskou proklamaci na Sinaji, která je jakoby věrnou podobou Boha opěvovaného v *Miserere*: *Hospodin, Hospodin, Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích* (Ex 34,6-7).

Potřeba upřímného přiznání

Vstupní invokace stoupá k Bohu jako prosba o dar očistění, který způsobí, že hříchy budou, jak říkal prorok Izaiáš, *bílé jako sníh a jako vlna*, i ty, které samy o sobě jsou podobné *šarlatu a rudé jako purpur* (srov. Iz 1,18). Žalmista vyznává svůj hřích zcela zřetelně a bez váhání: *Já svou vinu uznávám... Jen proti tobě jsem se prohřešil, spáchal jsem, co je před tebou zlé* (Ž 50,5-6).

Citlivost pro vědomí viny

Na scénu tedy vstupuje osobní svědomí hříšníka, který se otevírá, aby jasně rozpoznal svou zlobu. Je to zkušenost, která zahrnuje svobodu a odpovědnost, takže hříšník dokáže přiznat, že porušil povinnost tím, že si vybral jiný způsob života, odlišný

od Božího slova. Pak následuje radikální rozhodnutí ke změně. Toto všechno je obsaženo v onom *uznávám*, slovesu, které v hebrejštině obsahuje nejen intelektuální přílnutí, nýbrž i životní volbu.

A právě to, bohužel, mnozí nedělají, jak připomíná Origenes: »Jsou někteří, kdo po hříchu zůstávají naprosto klidní a nepřipouštějí si myšlenku, že zhřešili, a vůbec se jich nedotýká vědomí spáchaného zla, ale žijí, jako by se nic nestalo. Taci by jistě necítili potřebu říct: Můj hřích je stále přede mnou. Když se naopak někdo po hříchu stravuje a souží, hlodají ho výčitky svědomí, bez ustání se trápí a prožívá v sobě vnitřní útoky, které se zvedají proti němu a zatracují ho, pak plným právem volá: Není pokoje pro mé kosti tváří v tvář mým hříchům... Když tedy postavíme před oči svého srdce spáchané hříchy a prohlížíme si je jeden po druhém, poznáváme je, rdíme se a litujeme toho, co jsme spáchali, tehdy zmatení a ustrašení oprávněně říkáme, že není pokoje pro naše kosti tváří v tvář našim hříchům... (Homilie o žalmech, Flo-

rencie 1991, s. 277-279). Uznání a vědomí hříchu je tedy plodem citlivosti získané díky světlu Božího slova.

Vzpouza proti Bohu

Ve vyznání *Miserere* je zvláště zřetelné zdůraznění: hřích není chápán jen ve své dimenzi osobní a »psychologické«, nýbrž je vykreslen především ve své kvalitě teologické. *Proti tobě, jen proti tobě jsem se prohřešil* (Ž 50,6), volá hříšník, kterému tradice dala tvář Davida, vědomého si cizoložství s Bethsabé, obžaloby od proroka Nátana za tento zločin a za zabití jejího manžela Uriáše (srov. v 2; 2 Sam 11-12).

Hřích tedy není pouhou otázkou psychologickou a sociální, nýbrž je to událost, která narušuje vztah k Bohu, ruší jeho zákon, odmítá jeho plán dějin a převrací stupnici hodnot tím, že *vydává tmu za světlo a světlo za tmu*, to znamená, *říká zlu dobro a dobru zlo* (srov. Iz 5,20). Ještě dříve než bezprávím proti člověku je především zradou na Bohu. Příznačná jsou slova, která marnotratný syn pronáší před svým otcem, marnotratným na lásku: *Otče, zhřešil*

jsem proti nebi – tj. proti Bohu – *a proti tobě* (Lk 15,21).

Zlo hnízdí v lidském nitru

V této souvislosti Žalmista uvádí jiný aspekt ještě bezprostředněji spojený s lidskou skutečností. Je to fráze, která vyvolává mnohé interpretace a která je spojována také s naukou o dědičném hříchu: *Hle, s vinou jsem se narodil a v hříchu mě počala má matka*. Prosebník chce naznačit přítomnost zla v nitru naší bytosti, jak zřejmě vyplývá ze zmínek o početí a narození, způsobu, jak vyjádřit celou existenci tím, že vycházíme z jejího zdroje. Žalmista nicméně nespojuje formálně tuto situaci s hříchem Adama a Evy, nemluví výslovně o dědičném hříchu.

Z textu žalmu je tedy jasné, že zlo hnízdí v hloubi samotného člověka, je obsaženo v jeho historické skutečnosti, a proto je rozhodující žádost o zásah Boží milosti. Síla Boží lásky přemáhá sílu hříchu, ničivá řeka hříchu má menší sílu než zúrodňující voda odpuštění: *Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štedřejší ukázala milost* (Řím 5,20).

Koupel milosrdenství

Touto cestou teologie dědičného hříchu a celého biblického pohledu na hříšného člověka jsou nepřímo vyvolána slova, která současně dávají spatřit světlo milosti a spásy.

Jak budeme mít příležitost odhalit při následujícím návratu k tomuto žalmu a jeho dalším veršům, vyznání viny a vědomí vlastní bída neústí do hrůzy nebo do přízraku soudu, nýbrž naopak do naděje na očistění, osvození a nové stvoření.

Bůh totiž nás zachrání nikoliv proto, že *my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasí v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým, kterého na nás vylil v hojnosti skrze našeho Spasitele Ježíše Krista* (Tit 3,5-6).

Bolletino Vaticano 8. 5. 2002
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Kdykoliv se žehnáme znamením kříže, měli bychom tuto krátkou modlitbu spojit s vroucím poděkováním, že nám Bůh zjevil v tajemství Nejsvětější Trojice jako střed a zdroj veškerého života, tajemství, které by nikdy ani nejmenším náznakem nevstoupilo do lidské mysli, kdyby nám je nezjevil sám Bůh. Toto ústřední a základní jen a jen zjevené tajemství Boha jakožto Společenství, které žije nekonečnou Láskou, je hlavním neklamným znakem náboženství zjeveného skutečně samotným Bohem. Proto křesťanské náboženství nekonečně přesahuje všechna ostatní náboženství, která jsou a zůstanou s ním nesrovnatelná.

Religionisté, kteří to nechápou a stavějí všechna do jedné roviny, nepochopili ve skutečnosti vůbec nic.

Toto tajemství nám přišel Bůh osobně zjevit nikoliv z prestižních důvodů, ale z »praktických« důvodů, protože jeho odvčným záměrem bylo a zůstává, abychom byli vtaženi do této výhnné Lásky a Života, a to ne jako diváci, ale jako Boží děti, přímí spoluúčastníci Božího života. Jestliže jsme stvořeni k obrazu svého Tvůrce, pak jde o více než o to, že máme rozum a svobodnou vůli: tyto schopnosti jsou pouhými nástroji k tomu, abychom byli Božím obrazem

Pokračování na str. 4

Uvěřit v Lásku

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Bůh poslal Syna, aby svět byl spasen

Úryvek z Janova evangelia tě vrací na významné noční setkání Spasitele s upřímným a statečným Nikodémem, který nepodlehle slepě většinovým názorům a postojům svého prostředí, ale důsledně jde za poznáním pravdy, kterou vytyčil u Pána, už když ho poprvé slyšel v jeruzalémském chrámě. Jeho upřímný zájem odmění Pán tím, že mu rád v tomto důvěrném nočním rozhovoru odhalí i to, co není možno zjevit zástupům.

Kdykoliv využiješ Nikodémova příkladu, sám se přesvědčíš, jak sdílný a otevřený je Pán k těm, kdo ho vyhledávají, aby s ním vedli tichý a důvěrný rozjímavý rozhovor. Projevuješ přitom vždy spolu s Nikodémem také bezvýhradnou víru, že Pán je tím, kdo přišel od Boha, aby ti zjevil, co ti nikdo jiný zjevit nemůže.

Ježíš totiž proto tak vítá tuto tvou připravenost a ochotu vycházející z víry, protože ona tě uschopňuje přijímat z jeho úst pravdy, které tak dalece překračují meze lidského poznání, že by bez jeho božského svědectví nikdy na lidskou mysl nevstoupily⁽¹⁾. Ale především je tato víra nezbytným předpokladem, abys dosáhl svého konečného cíle: věčného života. A to je velmi závažné, protože mimo tento věčný život tě nemůže potkat nic jiného než věčná záhuba.

V dnešní noční rozmluvě se znovu z Božích úst dovidáš, že Bůh není samotář, ale Společenství, které žije Láskou. Poprvé to hlasitě vyjevil Otec při Ježíšově křtu⁽²⁾. Nyní to vyznává sám Syn, protože tak Bůh miloval svět... V obou případech Bůh tedy zjevuje jedno a totéž: svou podstatu, nekonečnou Lásku. Nejdříve odhaluje svou Lásku k Synovi, aby pak právě na nekonečné míře Lásky k vlastnímu Synu ukázal, jak velice miluje také člověka, když pro záchranu jeho věčného života vydává svého vlastního nejmilovanějšího Syna.

Bůh si nás zamiloval tak, jak miluje svého Syna, stejně nekonečnou Láskou. Protože Bůh má jen jednu Lásku, která je Život, a ten Život je Bůh sám. Z tohoto Života, Božího Ducha, se musí člověk znovu narodit, aby spatřil Boží království - život věčný⁽³⁾. Znovu se narodit neznamená nic jiného než znovu získat ztracený život.

Hledej u Pána často posilu pro tuto svou víru tím spíše, že žiješ mezi lidmi, kteří si převážně zamilovali jinou víru, víru v prázdné sliby tohoto světa. Vynakládají tolik úsilí, aby v něm měli všechno svoje potěšení, že jim představa věčného života, tohoto nekonečného Božího

daru, připadá úplně zbytečná a dokonce nežádoucí. Ale jeho cena nezávisí na lidské poptávce, ale na Boží nabídce. A Ježíš tě přichází ujistit s veškerou naléhavostí, že na tom, aby člověk měl život věčný, Bohu nesmírně záleží. Cenu a hodnotu tohoto věčného života odvodí ze skutečnosti, že za ni Bůh dal svého jednorozrozeného Syna.

Ale kníže tohoto světa se snaží zamlžit a devalvovat Boží lásku a hodnotu věčného života tím, že lživě zkresluje, překrucuje a všemožně zastírá skutečnost, že Bůh nás miluje. Snaží se ti namluvit, jako by Boží přikázání, která jsou podmínkou pro dosažení věčného života, byla ve skutečnosti nesnesitelná a přímo nepřijatelná, jako by byla dílem bezcitného despoty. Jak tomu je doopravdy? Jak viděl Hospodina ten, který z jeho ruky přijímal Desatero? Jako *Boha milosrdného a milostivého, shovívavého, velké lásky a věrnosti*. Právem vyzývá žalmita: *Jeruzaléme, chval svého Boha, oznámíš své slovo Jakobovi, své zákony a přikázání Izraeli, tak nejednal se žádným národem, nesdělil jim svá přikázání⁽⁴⁾*. Jako břemeno a porobu je může vidět jen ten, kdo neuvěří, protože nechce vidět Lásku, která jen proto, že miluje člověka, vytyčuje mu svými přikázáními bezpečnou cestu, která spolehlivě vede k životu. Tato přikázání jsou dar téže Lásky, která jej přiměla, aby věčný život pro člověka vykoupil životem vlastního Syna, proto ho *neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal*. O co by Bůh mohl připravit či ochudit člověka, kterému všechno dal? Když nám prokázal tolik lásky svým nejdražším Darem, *jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?* (Řím 8,32)

Z toho můžeš usoudit, jak velikou bolestí je pro Boha a jakým neštěstím pro člověka, jestliže odmítá uvěřit. Ani Bůh tak *milosrdný, shovívavý, velké lásky a věrnosti* nemůže zachránit toho, kdo neuvěří a sám chce setrvat ve slepotě, neboť *každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny⁽⁵⁾*. Jak ho může Bůh zachránit, když se svou zatvrzelostí uzavírá před největším Božím darem, z lásky darovaným Synem, který sestoupil z lůna Otcova až k člověku, nikoliv *aby ho soudil, ale měl život věčný*. To nikoliv Bůh odsuzuje zatvrzelého, ale on sám se odsuzuje tím, že odmítá a odhazuje s Boží láskou i dar života. *Kdo neuvěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozrozeného Božího Syna*.

Pane Ježíši, je to lid tvrdě šije, ale odpusť naši vinu a přijmi nás za dědictví.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. 1 Kor 2,9; ⁽²⁾ srov. Mt 3,17; ⁽³⁾ Jan 3,3;

⁽⁴⁾ Ž 147,12.19-20; ⁽⁵⁾ Jan 3,20

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 34,4b-6.8-9

Mojžíš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamené desky.

Tu sestoupil Hospodin v oblaku, (Mojžíš) se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom (Hospodin) prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“

Mojžíš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem našel u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdě šije, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. čtení - 2 Kor 13,11-13

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napominání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravte se vespolek křesťanským políbením.

Pozdravují vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

Evangelium - Jan 3,16-18

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozrozeného Syna Božího.“

tím, že **žijeme láskou**. Bůh k nám sestoupil, a to v naší lidské podobě, aby nám zpřístupnil nepřístupné: toto své božství a společenství spočívající v lásce. Naši svatí, a pro nás především svatí posledních časů, jsou živými svědky tohoto zbožštění skrze navýsost oblažující lásku k Bohu i k bližním.

Pro tento svůj záměr nám Ježíš zanechal zde na zemi zcela konkrétní nástroj, nejvznešenější průsečík, ve kterém se dvojnásobným způsobem stýká božství a lidství: **Eucharistii**. V ní je skutečně, reálně a zcela osobně pod svátostnými způsoby přítomen ON sám se svým božstvím i lidstvím. Za druhé se v této svátosti zcela spojuje a prostupuje sám Bůh a jeho tvor - člověk.

K tomu, aby mohl Bůh sestoupit mezi nás, vytvořil si a připravil svou vyvolenou a vznešenou cestu, a tou je Maria, ze všech tvorů nejčistší, nejvznešenější a nejsvětější, protože Bohu nejpodobnější. Také v ní se spojilo božství a lidství dokonce tak, že ona sama je tím, kdo v součinnosti s božskou Láskou Bohu daruje lidství.

Jak je možné si vysvětlit, že se našli lidé, pro které tato evidentní blízkost a příbuznost Eucharistie a Marie se stala nepřijatelnou? Není pro to jiné vysvětlení, než že jde o úklad Hada, kterého drtí její pata. Tyto úklady mají zasáhnout samo srdce božského tajemství a jsou opravdu ďábelsky rafinované: pod pláštikem úcty ke Kristu co nejméně mluvit o Marii. Ale kde je úcta ke Kristu, jehož záranky, zmrtvýchvstání a božství se zpochybňují? Kde je úcta k Eucharistii, před kterou se nepokleká, která se přijímá nedůstojným způsobem bez předchozího vyznání hříchů? Pokles úcty k Eucharistii a liturgii včetně liturgického jazyka je naším velkým dluhem vůči 2. vatikánskému koncilu. To platí i o dočasném vztahu Eucharistie a Marie.

Proč by mělo být nevhodné modlit se před vystavenou Nejsvětější svátostí růženec, když je to meditace o spasitelném díle Ježíše Krista, na kterém se nezastupitelně podílela také jeho Matka? Proč by mělo být nevhodné modlit se zde a rozjímat v invokacích Litanie loretánské, když všechny Mariiny tituly nabývají smysl jen v souvislosti s jejím božským Synem, jsou tedy jeho velkou oslavou a mnohé z nich jsou přímo svým obsahem eucharistické? Maria patří k Ježíši a patří i k Eucharistii.

Nikdo nás lépe naučí účt k Ježíši a k jeho oltární svátosti než Panna nejčistší a neposkvrněná, která ho nejdůstojněji, podle vůle Otcovy v součinnosti s Duchem svatým nosila pod svým srdcem, svým srdci i ve své náruči. Maria je také nejlepší strážkyně oltáře i jeho služebníků a vůdkyní k potřebné žádoucí svátosti. Je také nejlepší ochránkyně před svody těla a světa, aby ďábel neměl tolik příležitostí zastírat svatost většiny kněží pohoršující hříšností některých z nich.

Nejsvětější Trojice

Nejsvětější Trojice je ústředním tajemstvím naší víry. Bůh sám chtěl se nám takto zjevit. Ukázal nám svou lásku, když nám odhalil svou nejnvtirnější bytost a podstatu. Tak nám Bůh zjevil, že je trojjediný a také že je Lásku.

Jeden Bůh ve třech osobách, tak nás to učí naše víra, a tuto nauku najdeme v katechismu a v dogmatice. Postačí nám to? Získáváme již touto vědomostí vnitřní vztah k Bohu?

Apoštol Jan vyjadřuje v jednoduché větě ústřední tajemství takto: *Bůh je Lásku* (1 Jan 4,8). Jestliže Bůh miluje nás, pak i my musíme milovat jeho. Až potud je to jistě pro mnoho lidí jasné. Je to také příkazání: *Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí* (Mt 22,37). Lásku k Bohu je největší příkazání, ale Bůh je jeden ve třech osobách. Jsou to tedy tři osoby, které nás milují, a i my máme tyto tři osoby milovat. Když se nad tím podrobněji zamyslíme, zjistíme, že každou z božských osob musíme milovat určitým způsobem.

Láska k Otcí

Naše láska k Bohu Otcí se má osvědčit jako láska dítěte. Ježíš Kristus nás upozorňuje na Otce a na jeho prozřetelnost: *Podívejte se na ptáky, pozorujte polní lilie* (Mt 6,26-33). Učí nás zcela jednoznačně, že musíme mít dětskou přichylnost k nebeskému Otcí. Proto ho také v modlitbě, kterou nás Ježíš naučil, oslovujeme *Otče náš*. Postoj dítěte je dokonce základním předpokladem, abychom mohli přijít do nebe, protože náš Pán nám říká: *Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejdete do nebeského království* (Mt 18,3).

Protože tato věc je tak důležitá, píše sv. apoštol Jan: *Dal jim moc stát se Božími dětmi* Jan 1,12). A u sv. apoštola Pavla čteme: *Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se znovu báli, nýbrž ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče* (Řím 8,15). *A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, který volá: Abba, Otče!* (Gal 4,6). *Hleďte, jak velkou lásku nám Bůh projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale také jimi jsme* (1 Jan 3,1).

Láska k Božímu Synu

Ježíš sám řekl: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život* (Jan 15,13), a sám dal za nás svůj život. Při poslední večeři řekl svým apoštolům: *Ne-*

nazývám vás služebníky, nýbrž přáteli (Jan 15,15). Boží Syn očekává, že přijmeme tuto jeho nabídku přátelství.

Proč přátelství? Velký katolický filozof Dietrich von Hildebrand zkoumal v jednom svém díle lásku. U přátelství konstatoval, že pro přátelství musí nejdříve existovat společná základna. Dále pak je možno konstatovat, že přátelé se stále více sblíží a stávají se jeden druhým podobní.

Společnou základnu vytvořilo věčné Slovo tím, že přijalo lidskou přirozenost, stalo se nám rovné ve všem kromě hříchu. Vznikla tedy možnost přátelství s Božím Synem. A zde se nyní projevuje účinnost tohoto přátelství.

Protože náš božský Přítel je neměnný, jsme to my, kdo se k němu nyní musíme stále více přibližovat, osvojovat si jeho způsoby, jednat tak, jak on to chce a přejí si. Jeho zájmy se pak stanou našimi zájmy. Tak se pro nás stává *Cestou*, jak máme dospět k dokonalosti.

Láska k Duchu svatému

Duch svatý se s láskou ztotožňuje. On je Lásku Otce k Synu a Lásku Syna k Otcí. Tomu říkáme vanutí. Mluvíme o ohni Ducha svatého, o plamenech lásky a pod. Všechna taková označení jsou plně oprávněná, protože Duch je Lásku. Jaká tedy má být naše láska k Duchu svatému?

Když se opět poradíme s filozofem Dietrichem von Hildebrandem, konstatojeme, že lásku můžeme také označit jako manželskou. K tomu jsou potřebné odlišné přirozenosti. Je to láska sjednocující. Poradíme se s katolickými mystiky. Vypravují a popisují spojení s Bohem. Mluví o duchovním zasnoubení a o duchovním sňatku, nejdříve s Božím Synem, ale nakonec s Bohem. Tento korunující závěr poukazuje silně na jedinečnost, na plnost lásky.

I Marii, naši nebeskou Matku, zdobí čestný titul Nevěsta Ducha svatého. U ní vidíme obzvláště zřetelně, jaký má být náš vztah k Duchu svatému. Tato Lásku nás má zcela pohltit, byli jsme přece stvořeni k tomuto konečnému spojení.

Těchto několik řádků má být podnětem, jak se přibližovat v rozjímání k tajemství Nejsvětější Trojice. Nauka o Božské Trojici je Boží zjevení, které může a má ovlivňovat celý náš život víry.

Klaus Petr Kuhn
Z -sks- 21/99 přeložil -lš-

Blahoslavená Alžběta od Nejsvětější Trojice (1880 - 1906)

Blahorečena 25. 11. 1984

Alžběta Catezová se narodila 1880 ve vznešené rodině v Dijonu. Byla veselá, nadmíru pohyblivá a živá a někdy snadno vznětlivá. Smrtí svého dědečka a pak svého otce byla již ve svých sedmi letech postavena před základní otázku o smyslu lidského života.

Její matka zůstala sama se svými dvěma dcerami Alžbětou a Markétou a vychovávala je ve svém domě, který stál jako náhodnou proti karmelitánskému klášteru. Již v osmi letech začala Alžběta pomýšlet na zasvěcený život. Její matka zatím ještě tlumí její zádumčivé touhy. Ale to všechno mizí a mění se stále více v touhu po Bohu, když v 11 letech v den toužebně očekávaného prvního svatého přijímání silně prožila zkušenost Boží přítomnosti. Poznává ve svém srdci, co to znamená být »svatostánkem živého Boha«. Její matka o tom vydává svědectví: »Viděla jsem své dítě tak usebrané, tak naplněné, se slzami, které nepřestávaly téct, a já jsem pochopila, že Bůh se zmocnil zcela tohoto čistého a milujícího srdce.«

Ve 14 letech říká sama o sobě: »Myslím, že nejsem nesympatická.« Jsme překvapeni takovou nevinností, prostotou, přímým humorem.

V té době však přijala své rozhodnutí: »Ještě mi nebylo 14 let, když jsem pocítila během důtkůčinění nepřekonatelnou touhu zvolit si Ježíše za jediného Snoubence a bez váhání jsem se s ním spojila slibem panenství. Nic jsme si nebyli dlužni, ale darovali jsme se jeden druhému, protože jsme se tak velice milovali, že rozhodnutí patřit zcela jemu bylo u mě ještě více definitivní.«

Bůh volá, a často dříve, než si myslíme, dříve, než to pokládáme

za rozumné, ale my jsme pomali a úzkostliví pomáhali našim mladým lidem, aby odhalovali své volání, neboť jsme vedeni moderní mentalitou, která by chtěla, aby se nejdříve všechno zkusilo, i to negativní, aby byl člověk schopnější si zvolit. Mýlíme se, pokud jde o skutečnost lásky. A mladí mají právo, aby se cítili milováni až k povolání k úplnému sebeodevzdání, a to v každém životním stavu.

Alžběta uskutečnila svou volbu a vyslovila ji 12. srpna 1894 ve své básni:

**»S Tvým Synem,
milovaná Matko,
chtěla bych vést skrytý život,
chtěla bych být na Karmelu,
to je můj věčný slib.«**

Svěří se se svou záležitostí své matce, která se zmitá mezi zřejmou skutečností jejího povolání a svým strachem, že ztratí svou milovanou dceru, a více než pět let se staví proti, aniž by však její touhu potlačovala.

Alžběta je trpělivá, čeká na Boží hodinu a ani v nejmenším se nevyklučuje ze života. Je výbornou hudebnicí a má mnoho přátel. Ve věku 16-17 vychází večer ven, tančí se svými souvěkovci, pije šampaňské, ale každý okamžik se vrací ke svému Snoubenci ve svém srdci a neopouští ho. Je fascinovaná přírodou, myslí mnoho na cestování, ale mnoho jejích básní opěvuje jen Karmel.

Když je jí 19, souhlasí matka konečně, aby v 21 vstoupila do Karmelu. Jako po-

slední pokus navrhuje své dceři dobrého ženicha, ale odpověď zní: »Moje srdce není svobodné, já o něm nemohu rozhodovat, dala jsem je Králi králů.« V srpnu 1901 s bolestí, že působí bolest těm, které miluje, vstupuje do Karmelu a obdrží od své představené jméno: Alžběta od Nejsvětější Trojice.

Krátce předtím se jí představená ptala, jaké jsou její nejoblíbenější knihy. Odpověděla s něžností: »Ježíšovo Srdce, protože to mi prozrazuje všechna svá tajemství«, a vyjádřila tím svou náklonnost k Písmu svatému, z něhož v rozjímáních stále čerpala horlivost pro svůj vnitřní život. Pro ni je Kristus především Slovo a jako Maria, Martina sestra, s láskou mu naslouchá.

Dlouhé hodiny modlitby (6 1/2 hodin denně) jsou pro ni rozkoší, protože ve svém srdci cítí tlukot Božského Srdce, a když mu naslouchá, dává se uchvátit nevyslovným hnutím lásky Nejsvětější Trojice.

Ale to neznamená, že je pasivní. Práce je nezbytnou součástí, která prostupuje život Nejsvětější Trojice, a ona dě-

lá se zápletem totéž, i když její kompetence na této úrovni je někdy velmi omezená.

»Je možno být Martou, a přece zůstat jako Maria, vždy u svého Mistra, rozjímat o něm s milujícím pohledem, a to je náš život na Karmelu, protože, i když je modlitba naše hlavní, a dokonce naše jediné zaměstnání, máme také práci, vnější práci. Byla bych ráda, kdybyste mě viděli u prádla s vyhnutými rukávy a postříkanou vodou. Možná pochybujete o mých schopnostech na tomto poli, a máte pravdu, ale s Ježíšem se dá dělat všechno, všechno nacházíme jako úchvatné, nic není těžké ani nudné. Mohu říci: Jsem šťastná jako ryba ve vodě.« (Dopis č. 108 z 11. 2. 1902).

Mohli bychom být v pokušení domnívat se, že Alžběta, aby i při přísné jednoduchosti života zůstala šťastná, byla nesena četnými citelnými milostmi. Ale opak je pravdou. Noviciát, jak už to bývá, byl pro ni tvrdý: vyprahlost, úzkost, skrupule, odříkání, a to i v citové oblasti, ale nic z toho nemluví proti jejímu povolání. Doba očišťování je nutná pro každého, kdo by chtěl, aby se jeho srdce rozšířilo pro Boží lásku.

Alžběta si však nestěžuje ani ve svých spisech ani v rozhovorech se svou představenou. Zabývá se více svým Snoubencem než svými problémy a často rozjímá o 2. kapitole listu Galaťanům: *Žijí už nikoliv já, ale žije ve mně Kristus*. Život ve společenství není lehký, ale každá těžkost jako by byla odsunuta z cesty vnitřním přesvědčením, vírou, která v ní přebývá.

Abychom si špatně nerozuměli. Alžběta se nekontrokuje, nezaštiťuje se, není

Alžběta ve 13 letech

bezcitná, zůstává sama sebou se svými citlivými rysy, které ji charakterizují a nás upokojují. Ukazuje nám, že milost Boží žádnou část naší osobnosti neamputuje.

»Dnes jsou tomu čtyři týdny, co jsem Vás opustila, moji milí, nikdy jsem Vás tak velice nemilovala.« (Dopis sestře)

»Navštívila mě Markéta. Přišla se svým mužem, vypadala svěží, růžolící, to mi udělalo radost. Vypadali tak šťastně. František mi napsal dopis k nezaplacení. Jaký je to typ!« (Dopis své matce)

V Alžbětině životě nachází svůj ohlas spíše věta svatého Augustina: *Mírou Boží lásky je láska bez míry*, neboť pro ni je Boží láska nesmírně veliká, bezmezná. Bůh ji nevolá k sentimentálním záchvatům nebo velkým tzv. duchovním emocím, které by některé duše upřednostňovaly. Volá ji spíše k bezměrnosti, kterou je živá víra, jak to řekl dijonský biskup Courtray: **»Ústřední myšlenkou Alžběty je přemíra víry, kterou odpovídá na jinou přemíru, přemíru Boží lásky.«**

A v jenom dopise P. Valléeovi vyslovuje to, co by mohla být naše vlastní zkušenost: **»Myslím, že On mě ve své velké lásce (Ef 2,4) poznal, povolal a ospravedlnil. A zatímco já**

čekám, až mě oslaví, chtěla bych být neustávající písní chvály na jeho vznešenost.«

Jistě se nejedná o zjevení, které by přijímala ochotně v každou dobu. Tuto jistotu si musí spíše den po dni osvojovat. To znamená rozpomínat se na první lásku, i na prázdnotu a bezmocnost a noc, jak sama říká, a osvobodit se od rutiny, od všech zvyklostí a od povrchnosti života. To je první boj křesťanů: vzpomenout, podržet v paměti. V úctě k Marii, kterou velice milovala, trávila život tak, že »věci uchovávala ve svém srdci.«

Alžbětina cesta, i když byla protkána vnitřní radostí, nebyla nijak přesycena velkými citelnými útěchami. Je to mystická cesta, která bez extází usiluje o to, aby zůstala u Krista, který zjevuje Otcovu lásku i působení Ducha. V Alžbětě žije Trojice jako v každém pokřtěném. Vstupme prostě do Alžbětiny školy, která hledala Boha sama u sebe v určitém způsobu setkání, které spočívá v tom, nediskutovat se svým JÁ (které se stará o svou vlastní citlivost a sleduje neužitečné myšlenky), i když se toto setkání může zdát nemožné nebo suchopárné. **»Tím se probouzí moje víra a já se raduji, že se netěším z jeho přítomnosti,**

abych svou láskou působila radost Jemu.«

Dne 21. 11. 1904, v den obnovení slibů, píše překrásnou modlitbu, která ji proslavila: *Ó můj Bože, Trojice...*, a to v době, kdy se začíná zhoršovat její zdravotní stav. Je to tuberkulóza nadledvinek, nevyčísitelná choroba, která svým pomalým vývojem působí strašné zažívací problémy a především stav vyčerpanosti, která ji přinutí, aby v březnu 1906 definitivně ulehla na lůžko. Ví o tom, že musí zemřít, ale to ji oživuje: **»Brzy se setkáme... v tomto světle, brzy nebude pro mě žádného stínu.«** (Dopis dr. Barbierovi, kterému děkuje za jeho námahu).

Píše svým příbuzným a přátelům, např. Karlovi, jednomu mladíkovi, kterého má stále ráda v prostém a krásném přátelství: *»Tvoje Alžběta by Tě chtěla ještě jednou ujistit o své náklonnosti, můj milý Karle, můj malý bratře, neztrácej odvahu, když jsem blízko Bohu, useber se v modlitbě, setkáme se znovu lepším způsobem.«* Hluboká náklonnost ve světle, v němž srdce, které patří celé Kristu, přetéká na ty, které miluje.

Ani my se nebojme dát se Bohem milovat bez míry a odpovídejme mu jako Alžběta...

... s bezměrnou touhou: **»ON vložil do mého srdce touhu po nekonečnu, kterou může naplnit jen ON.«**

... s bezmeznou důvěrou: **»Nic jste neudělali, abyste tuto milost přitáhli, kromě toho, co dělá tvor: skutky hříchů a bída. Tak vás miluje! Všechno ve vás vykoná.«**

... s bezmeznou poslušností: **»Kdybyste věděli, jak ji miluji, tuto řeholi, která je formou, v níž bych se chtěla stát svatou.«**

... s bezmeznou chválou: **»Zpívejte ve dne v noci chvály jeho slávě.«**

... v adoraci: **»Adorace, to je láska, která je jakoby uchváena krásou, silou, nesmírnou velikostí a upadá do svého druhu bezmocnosti.«**

**Ó MŮJ BOŽE,
TROJICE,
KLANÍM SE TI**

Modlitba bl. Alžběty

**Ó můj Bože, Trojice,
klaním se ti:
Pomoz mi, abych
zapomněla zcela na sebe,
abych se usídlila v Tobě,
zcela usebraná
a zcela v pokoji,
hluboce založeném na
Tvém věčném nyní.
Ať nic neruší můj pokoj,
nic mě od Tebe neodlučuje,
ó můj Bože, který zůstáváš
stále týž.
Každou minutu mě uváděj
dále dovnitř,
do hloubky svých
tajemství.
Učiň mé srdce klidné
a tiché.
Dej, ať je Tvým nebem,
Tvým zamilovaným
příbytkem
a místem Tvého klidu.
Dej, ať Tě tam nikdy
nenechávám samotného:
Chci být s Tebou celou
svou bytostí,
zcela bdělá ve své víře,
a zcela a úplně v klanění,
zcela vydaná
Tvému stvořitelskému
jednání.**

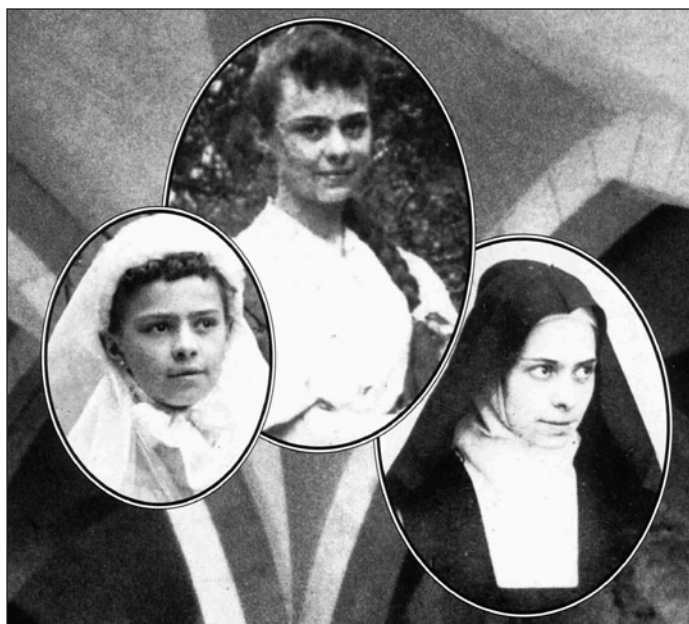
21. 11. 1904

... v pokoji a v radosti: **»Ptám se, jak by duše, která pochopila lásku, jež je v Božím Srdci, mohla nebyť šťastná i ve všem utrpení.«**

To píše 12. září 1906 méně než dva měsíce před svou smrtí (9. listopadu).

Alžběta usnula v náručí nebeského Otce se slovem důvěry: **»Jdu ke Světlu, k Lásce k Životu.«**

Předává nám své dědictví, tuto přemíru lásky. Nebudme jako marnotratný syn v podobenství, který by chtěl jen svou část dědictví a odchází od svého dárce. Budme jako Alžběta, která asi 10 let po Terezičce chce všechno: Dary Lásky i Lásku samu. To je naše pravé dědictví. Patří nám všechno. Neváhejme s vírou, že nám to Lásky všechno dá!

María a Eucharistie

Mariina blízkost Eucharistii vyplývá teologicky z jejího spojení s tajemstvím vtělení. Písmo a tradice nabízejí četné odkazy.

Počátek v Káně

4. evangelium nám vypráví o účasti a zásahu Panny Marie na svatbě v Káně. Na zázrak s vínem je třeba pohlížet ve spojitosti s jiným zázrakem, se záračným rozmnožením chleba, neboť poukazuje na plnost a drahocennost milosti spásy, která nachází své nejvyšší uskutečnění v Eucharistii. ‚Hodina‘, o které se Ježíš Marii zmiňuje, je onou hodinou oběti na kříži, a ta se zpřítomňuje v každé mši svaté. Mímoto poukazuje hostina v Káně na Židy očekávanou hostinu Mesiáše (Zj 3,20). Tyto vztahy jsou ještě zřetelnější, když si uvědomíme, že Janovo evangelium vidí ve svátostech pokračování Ježíšova života⁽¹⁾. **Soubor mariánských mší** vydaný v Mariánském roce 1987 vysvětluje ve votivní mši De B.M.V. de Cana: »Ve smyslu liturgie je třeba chápat toto: **Ježíšova Matka, která byla přítomna svatební hostině v Káně, je přítomna také při eucharistické hostině Církve... Proto společenství věřících denně slaví Eucharistii především ve společenství slavné Panny Marie**«⁽²⁾. Ostatně Maria byla přítomná v prvotním společenství v Jeruzalémě, kde se konalo lámání chleba⁽³⁾.

Spojitosť vtělení a vykopení

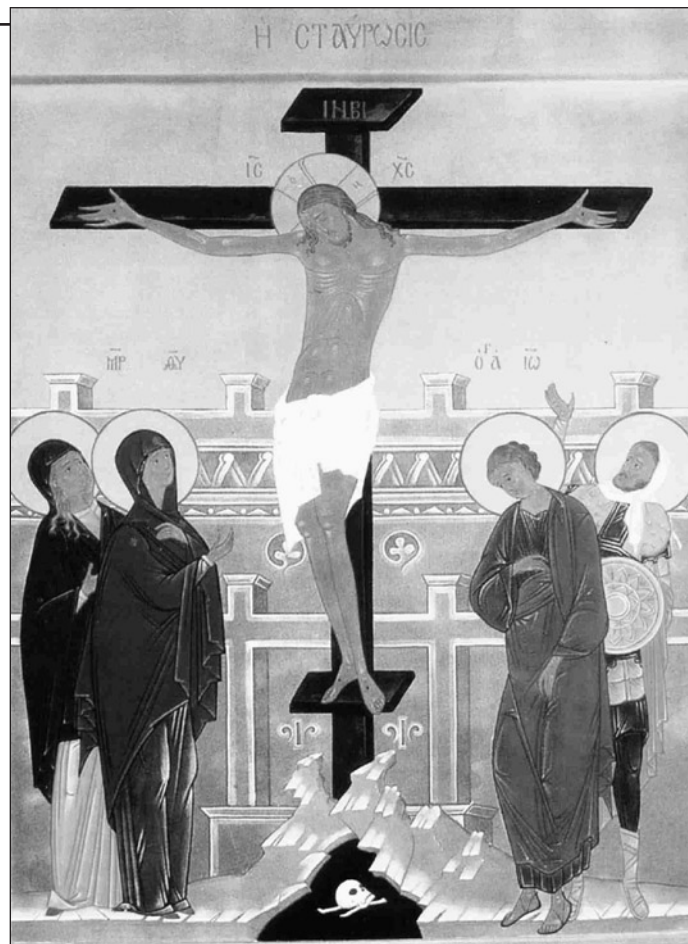
Eucharistie znamená, obsahuje a uskutečňuje v Marii založené tajemství naší spásy, jak to formuluje sv. Pavel: *Poslal nám Syna zrozeného z ženy, ... aby nás vykoupil* (Gal 4,4n). Proti bludu doketistů zdůrazňuje sv. Ignác Antiochijský, sv. Justin a sv. Ireneus pravé lidství Ježíšovo z vtělení a narození z Panny Marie a současně poukazují i na totožnost jak pozemského, tak eucharistického těla Kristova.

Také církevní otcové jako Hilarius z Poitiers poukazují na souvislost mezi Eucharistií a vtělením⁽⁴⁾. Podobně to činí i dnes M. J. Scheeben⁽⁵⁾. Liturgie chápe biblické obrazy: Chrám Páně, také Svatostánek, Dům Páně, Dům zlatý, Síň královská, Město svaté, Archa úmluvy, Oltář zlatý, Nádoby obsahující nebeskou manú (Efrém) atd. jako typologická označení pro Pannu Marii ve vztahu k Eucharistii⁽⁶⁾.

Teologické určení vztahu Marie a Eucharistie musí vycházet také z toho, že Eucharistie je tajemstvím trvale žijícího Krista. Jelikož Maria se stala Matkou Krista, položila tak základ Eucharistie (Jan Damasc.), neboť skrze své Ano darovala lidstvu Hlavu, tzn. jeho obětní dar, jeho nadpřirozenou potravu: »Tvé lůno se stalo naším stolem, na němž je prostřen nebeský pokrm, z něhož ten, kdo bude jíst, nezemře... Bohorodička, která žije vesmír«⁽⁷⁾. Současně se však podle dobrého teologického zdůvodnění stala Matkou mystického těla, které Logos k sobě přivtělil. Jak již Augustin zdůraznil, Eucharistie je rovněž svátost mystického těla. Oběť kříže zprostředkovala mystickému Kristovu tělu život, který je skrze Eucharistii přítomen po všechny časy. **Maria se však svou přítomností a spoluutřením spolupodílela na oběti kříže, musí tedy být přítomna i při oběti Eucharistie, která je s kalvářskou obětí identická.** »Syna a Matku spojuje jedna láska, jedna bolest a jedna vůle, která se ti zalíbila«⁽⁸⁾. Abychom byli neoddělené údy mystického těla, spojujeme se ve svatém přijímání s tělem Krista, které vzešlo z Panny Marie.

Spolupůsobení Ducha svatého

Při těchto Kristových tajemstvích působí Duch svatý jedinečným způsobem: stejně tak při vzniku reálného jako mystického těla. Epikléze připisu-

je Duchu svatému proměnění obětních darů v eucharistické tělo a krev Krista ve mši svaté. **Maria však byla jedinečným způsobem spolupracovnicí a nástrojem Ducha svatého. Proto ji liturgie právem vidí v úzké souvislosti s tajemstvím vtělení a Eucharistie**⁽⁹⁾. Poprvé je o ní zmínka v liturgii sv. Jakuba: »On sestoupil z nebe a přijal tělo z Ducha svatého a z Marie, vždy Panny a Matky.« Římská liturgie jmenuje Marii v Communicantes, podobně je tomu i v jiných liturgiích. Podle etiopského kánonu ona zplodila naši oběť⁽¹⁰⁾. **V mnoha svědectvích je představení Pána v chrámě začátek a předpoklad oběti na kříži.** Podobně jako Petr Damján i Adam de Perseigne volá ke kněžím: »Kdo jsi ty a kým jsi, když ve tvých rukou Panna počne z Ducha svatého, když pronášíš slova neporušitelného tajemství a proměňuješ ve viditelnou podstatu podstatu božského těla?« Těmi a podobnými slovy dával neúnavně kněžím před oči Pannu Marii jako ideál⁽¹¹⁾. Obětování Pána v chrá-

mě pokládá za počátek Kristovy oběti. Podobně i sv. Bonaventura: »Obětování Spasitele... zahajuje obětování oběti spravedlnosti v Novém zákoně«⁽¹²⁾. »Oběť, jež jednou bude dovršena na mučidle, dnes byla započata v chrámě; proto svátostná oběť dostala jakoby počátek a základ v dnešním obětování Panny«⁽¹³⁾. »Kdo chce ochutnat sladkost medu, který je ukryt ve svátosti oltářní, potřebuje pomoc blahoslavené Panny«⁽¹⁴⁾. **»Ježíš je květ, který vykvetl na kořeni Jesse. Čečšli přivonět k tomuto požehnanému květu, přihni si v modlitbě větev, která jej nese, a hledej Ježíše v Nejsvětější svátosti na panen-ském Srdci Mariině«**⁽¹⁵⁾. Podobně Simeon ze Soluně: »Ona je kořen, Matka a příčina eucharistické oběti (magni sacrificii radix, generix et causa.) Proto také stojí po jeho pravici, ona je přede všemi ostatními tvory Bohu nejbliže«⁽¹⁶⁾.

Zrozen z lůna panenského

Ve středověku byla často vyslovena věta: **Caro Christi, caro**

Mariae: Tělo Krista je (podle původu) tělem Mariiným. (Sv. Tomáš: Fructus ventris generosi – zrozen z lůna panenského – nám se zrodil z Panny neporušené.) Na vzniku Kristova těla spolupůsobila blahoslavená Panna tělesně na základě panenského početí. Tělo a krev oslaveného Ježíše přítomného v Eucharistii nejsou ničím jiným: jsou corpus natum de Maria Virgine (sv. Tomáš). Sv. František Saleský formuloval: »Chceš-li být sprízněn s blahoslavenou Pannou Marií, přístupuj ke svatému přijímání. Neboť když přijímáš Nejsvětější svátost, přijímáš tělo z jejího těla a krev z její krve; neboť drahocenné tělo Spasitele přítomné v Nejsvětější svátosti, se utvořilo v lůně Panny Marie z její nejčistší krve.« Proto bylo Mariino lůno nazváno »síň nebeských svátostí« (Coll. Missarum), causa radicalis – kořená příčina Nejsvětější svátosti, neboť tělo a krev, které jsou na oltáři přítomny, oběto-

vány a přijímány, pocházejí od ní. Slavná je věta Pia X.: **Z tohoto společenství bolesti a vůle mezi ní Kristem zasloužila Maria stát se nejdůstojnější záchránkyní zatraceného světa** (17). Jestli-

že oběť kříže dále trvá a pokládá se za přítomnou, není ani její spolupůsobení na Golgotě pouhou minulostí. Můžeme mít zato, že Maria je na základě oběti přinesené na Golgotě přítomna při každé mši svaté. Proto je výslovně jmenována v každé ze čtyř eucharistických modliteb. **Skrze její mateřskou lásku a péči, kterou věnovala svému božskému Synu, začala nám současně prostírat stůl pro obětní hostinu svatého přijímání.**

Spolupůsobení přímlovou

Maria je však v liturgii uváděna nejen pro instrumentální spoluúčast na základě Eucharistie, nýbrž také **pro svou přímlovu**, s níž ona jako nevyšší ve společenství svatých podporuje a objímá naše naléhavé prosby o Boží zalíbení při oběti mše svaté. Především však dokonává v Kristu a skrze něho jako nyní oslavená a vyvýšená Matka Boží samu liturgii. **Tak vidí Církev v Marii záruku, že naděje založená na účasti na Kristově oběti se naplní i u spoluobětujících věřících.** Tím je možno vysvětlit, proč se před vystavenou Nejsvětější svátostí v římské církvi zpívá Litanií loretánská.

Mariin eucharistický život

Další souvislost mezi Marií a Eucharistií vyplývá z jejího **poletničního života a z příkladu**

jejího vlastního eucharistického života (18). Eucharistické kongresy v Montrealu (1910) a v Sydney (1928) o tom výslovně jednaly jako o zvláštním tématu. Byla založena bratrstva a postaveny chrámy zasvěcené tomuto tajemství. Mariin eucharistický život byl navýsost dokonalý. Je pravděpodobné, že po smrti Ježíše Krista nepřijala žádnou jinou svátost kromě Eucharistie. Jana de Valois (+1505, svatoř. 1950 Piem XII.) hovoří o sdělení, že Ježíš má zalíbení v každodenní účasti na mši svaté podle vzoru jeho Matky Panny Marie. Sv. Eudes vypracoval zvláštní mariánskou spiritualitu kněžší podporující zbožné slavení mše svaté ve spojitosti s úctou k P. M. Královně kléru (Regina cleri).

Prostřednice milosti Eucharistie

Oživená nauka o duchovním mateřství Panny Marie a jejím všeobecném prostřednictví při udělování milosti na základě jejího spoluutření vrhá nové světlo na vztah Marie a Eucha-

ristie. Maria je totiž ustavičně mateřsky zainteresována na duchovním růstu svých dětí a zprostředkuje jim zvláštním způsobem především milosti Eucharistie tím, že pomáhá disponovat přijímající. Již sv. Bernard říká: »Cokoliv chceš přinést v oběť, dbej, abys to obětoval rukama P. Marie, aby stejným žlabem

proudila milost k dárci milosti, kterým plynula od něho. Tvé ruce jsou možná i plné krve nebo poskvřené dary, neboť jsi je nedokázal sám zbavit vši poskvřiny« (19).

A sv. Bonaventura: »A proto tak jako skrze Marii nám bylo dáno toto Nejsvětější tělo, tak skrze její ruce máš přinášet oběť a z její rukou přijímat svátost, která nám byla dána a zrozena z jejího lůna« (20).

*Podle Marienlexikon
připravil -lš-*

- (1) Cullmann: Les Sacrements dans l'Egl. Johannique, 1951
- (2) Collectio Missarum de B.M.V. 1987, n. 9., str. 34
- (3) Sk 1,14; 2,42
- (4) De Trinitate 8,13; PL 10,246
- (5) Mysterien Par. 69-76
- (6) Srov. Collectio Missarum de B.M.V. 1987, n. 23, str. 92-94
- (7) Ondřej z Kréty † 740: PG 97, 1426
- (8) Preface ve mši Maria in Presentatione Domini (Coll. missarum n. 7, str. 30)
- (9) srov. Modlitby prvích křesťanů 1952, str. 120n
- (10) PL 138,925
- (11) Ep 18, PL 211, 644-648
- (12) Sermo 1 in purificatione, vyd. Quararchi IX. 633
- (13) Sermo in pur. 5
- (14) Sermo de ss. corpore XI; sv. 5, 559
- (15) Furger 762
- (16) De sacra Liturg. c. 94;
- (17) SA ad diem illum ASS 36 (1903-1904)
- (18) srov. bl. P. J. Eymard † 1868, zakladatel Společnosti Nejsv. svátosti. Jeho pobožnost podle knihy „Naše milá Paní od Nejsvětější svátosti“ schválil Pius X, a obdařil odpustky
- (19) In Nativitate B. M. V. Sermo de aqueductu
- (20) Sermo 3 De corpore Christi n. 19 (V duchu této úchvatné spirituality se sotva můžeme odvážit přijímat Eucharistii na ruku. Pozn. př.)

* * *

* Epikléze – modlitba proměňování

** Doketismus – blud, který učí, že Ježíš měl jen zdánlivé tělo a zemřel na kříži, aby oklamal nevěřící

HYMNUS O NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICI

*Adesto, Sancta Trinitas
(před r. 900)*

Nejzvešenější Trojice,
jediné Světlo, jeden Bůh,
jsi nekonečné Tajemství
i bytí všeho Původce.

Slavi tě nebes zástupy
a hymny pějí ke tvé cti,
chválí tě tvoje stvoření,
jež k obrazu sis utvořil.

My skláníme se před tebou
a vzýváme tvou velikost.
Spoj naši píseň s anděly,
ať naše chvála s jejich zní.

Co všecken rozum přesáhlo,
to s úctou víra vyznává:
Tři v hloubi Lásky jednou jsou
a v jednom božství žijí tři.

Buď Bohu Otcí sláva, čest,
rovněž i Synu jednomu,
i Duchu, jenž nám pomáhá,
po všecken čas až na věky.
Amen.

Letniční jednota a babylonské zmatení jazyků

Latina jako liturgická řeč chrání před některými nebezpečími

Ať se katolík dříve účastnil kdekoliv na světě bohoslužeb, cítil se vždy jako doma. Protože jejich řeči byla všude latina.

Pravoslavná církev slaví svou liturgii v klasické řečtině, slovanští křesťané mají svůj staroslověnský církevní jazyk, a také anglikánská církev používá libozvučnou alžbětinskou angličtinu z *Book of Common Prayer*.

Ne tak katolíci. Jako církevní řeč je latina již dlouho na ústupu. Jasnosti víry a nauky to škodí stejně jako posvátnému charakteru liturgie a jednotě církve. A přesně to sledovali ti, kteří vášnivě bojovali proti latině jako liturgické řeči.

Jestliže se současná liturgická praxe v jenom bodě citelně a takřka plošně vzdálila od znění a vůle konstituce *Sacrosanctum concilium*, pak je to ve vztahu k liturgické řeči. Koncil stanovil: »Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech, pokud to neodporuje zvláštnímu právu« (Čl 36 § 1), přičemž měl být dán větší prostor pro mateřský jazyk především ve čteních.

Že ovšem potlačení latinské liturgie způsobilo velké škody nábožensko-psychologického, estetického a kulturního rázu a že tyto škody dále ještě působí, je předmětem tak častých stížností, že postačí tento poukaz. O to naléhavější je znovuoživení latiny.

»Rozumět«

Autoru článku to nově potvrdila významná zkušenost. V souvislosti s jedním mezinárodním vědeckým kolokviem, na kterém spolupracovali vědci z třinácti zemí, měl jeden český biskup sloužit v neděli pontifikální mši. Návrh, aby se tato liturgie vzhledem k mezinárodní účasti slavila v latině, přijal vědecký vedoucí celé akce s radostí, ale narazilo to na odpor místního faráře. Prý toto město, mimochodem významné festivalové město, je na mezinárodní publikum zvyklé a někdy slaví eucharistii dokonce v sedmi, osmi řečech. Je prý třeba mít ohled na místní obec

věřících, která musí rozumět, co se modlí a zpívá. Že tento ohled při použití sedmi, osmi jazyků byl sotva více respektován než při použití latiny, toho si nevšiml. Také, že »rozumět«, neznamená »filologicky chápané vnímání«, nýbrž celostní vnímání, které člověk přijímá rozumem, citem a smysly, tedy celým tělem a duší, to je tomuto faráři zcela cizí.

Zvláště nepříjemně však zapůsobil tento nedostatek jako zdvižený ukazováček na příslušníky jiných národů, jmenovitě těch, kteří těžce trpěli pod nacionalistickými a totalitními režimy, a při opětovném nabytí svobody z komunistického jha nemohli pociťovat politickou převahu Německa nijak kladně jako nějakou pomoc. Právě proto, že jednacím jazykem byla z praktických důvodů němčina, byla by latina v liturgii získala obzvláště na významu. Mohlo tak být vyjádřeno opětovné zdomácnění v Církvi Ježíše Krista zahrnující »všechny kmeny, ja-

zyky a národy«, ve které nemá místo žádný národní, rasový nebo kulturní rozdíl, ve které vzdálení i blízcí mají stejná domovská práva.

Jestliže je liturgie »vynikajícím způsobem posvátná a z hlediska účinnosti se jí žádná jiná činnost titulem ani stupněm nevyrovná« (SC 7), pak je třeba, aby právě ve formě liturgického slavení si byla vědoma svého univerzálního charakteru. To znamená odbouráním jazykových bariér, které má umožnit jedhlasé vzdávání chvály.

Jazykové konflikty

Víme dobře z nedávné minulosti, jakými těžkostmi se setkávala německá menšina v Horním Slezsku: Slavít s polskými sousedy mši svatou v mateřské řeči Církve znamenalo by dát najevo rovnoprávnost a bratrství. Vzpomínka na návštěvu kancléře Kohla na Hoře sv. Anny v Polsku naopak vyvolává stále znovu pocit bezmocnosti a vyumělkovanosti, když tu vzniklo křečovitě úsilí pokud možno co nejrovnoměrněji rozložit polštinu i němčinu. Když pak pomyslíme na výše zmíněné festivalové město se sedmi až osmijazyčnými bohoslužbami, vzniká spíše dojem babylonského zmatení než letniční jednoty.

Podobné politické situace ve vícejazyčných oblastech uvnitř jednoho státu nejsou ojedinělé.

Jazykové konflikty jsou v Tyrolsku, v Belgii, Burgundsku, abychom jmenovali ty nejbližší položené příklady. A když se jedná o zachování národní a kulturní identity, není většího neuralgického bodu než mateřská řeč. Zde se probouzejí ty největší vášně.

Jak osudné však je, když se střetávají spolu národní emoce, k tomu stačí nahlédnout do denního tisku. Na pozadí těchto zkušeností s rostoucím nacionalismem nabývá smířující a sjednocující působení Církve na naléhavosti. Výrazem může zde být vynikajícím způsobem národy překlenující a žádné živé jazyky nediskriminující liturgická latina. A když se jedná nyní o sjednocení Evropy, získávají tyto úvahy dále na aktuálnosti.

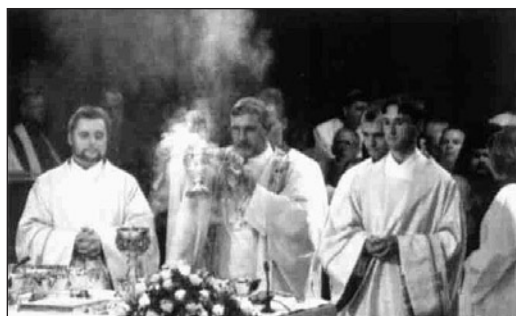
Nacionální a racionální

Je opravdu pozoruhodné, jak v protikladu k politické, hospodářské a kulturní tendenci k jednotné Evropě, k »jednomu světu« se šíří vnitrocírkevní hnutí směrem k národním církvím a až k zřetelnému odklonu od centra světové Církve. Tady je třeba hledat hlavní důvod potlačování latiny: národní církve potřebují národní jazyk! Protiřímský afekt plodí protilatinský afekt (pokud nemá kořeny ve »špatných« gymnaziálních zkušenostech).

Souběžně s tendencí k »nacionálnímu« jde stejnou měrou i tažení k »racionálnímu«. I zde stojí latina v cestě, protože »racionality« se chápe jako protiklad

Pokračování na str. 11

Božské mysterium spásy v liturgii...

se nemůže stát sebeoslavou člověka...

Život Kristův (76)

LXXVI. Vzkříšení: Historická událost a stvrzení víry

1) V této katechezi jsme postaveni před vrcholnou pravdu naší víry v Krista, jak ji dokládá Nový zákon a jak ji vírou přijímali a prožívali první křesťanské komunity, jak ji předává tradice coby základní pravdu víry; křesťané tuto pravdu nikdy nezneuznávali, dnes její porozumění prohlubují, zaobírají se jí a hlásají ji spolu s Kristovým křížem jako podstatnou součást velikonočního tajemství: Ano, jedná se o Kristovo vzkříšení. Apoštolské vyznání víry o NĚM totiž jasně učí, že třetího dne vstal z mrtvých. Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry upřesňuje, že Kristus vstal třetího dne podle Písma. Jedná se o dogma křesťanské víry, které se zakládá na historické události a na doložené události. Budeme se snažit o tomto tajemství hlásaném jako dogma a založeném na historické skutečnosti bádát takovým způsobem, „že naše mysl bude na kolenou“. Započneme pochopitelně biblickými výpověďmi, které tuto událost dosvědčují.

2) První a nejstarší psané svědectví o Kristově vzkříšení se nachází v prvním listu Korinťanům svatého apoštola Pavla. V tomto spisu Pavel připomíná adresátům (bylo to okolo Velikonoc roku 57): *Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratrům najednou – většina z nich dosud žije, někteří však už zesnuli. Potom se zjevil Jakubovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče (1 Kor 15,3-8).* Je patrné, že apoštol Pavel zde hovoří o živé tradici ohledně Kristova vzkříšení, o níž se Pavel dozvěděl po svém obrácení poblíž bran Damašku (srov. Sk 9,3-18). Při své cestě do Jeruzaléma se setkal s apoštolem Petrem i Jakubem, jak to podrobně popisuje Pavel v listu Galaťanům (srov. Gal 1,18n.), která oba zmi-

něné apoštoly uvádí jako primární svědky Kristova vzkříšení.

3) Je třeba rovněž poznamenat, že v dlouhém výše citovaném textu Pavel nehovoří pouze o skutečnosti vzkříšení, k níž došlo třetího dne podle Písma (tento odkaz na Písma se již týká teologické dimenze události), ale že také uvádí svědky, jimž se vzkříšený Kristus osobně ukázal. To znamená, že víra prvotní komunity věřících vyjádřená v prvním Pavlově listu Korinťanům se zakládala na svědectví konkrétních lidí, kteří byli ostatním křesťanům známi, a většina z nich v té době byla ještě naživu. Těmito svědky Kristova vzkříšení bylo v první řadě Dvanáct, avšak nejenom oni. Pavel totiž hovoří dokonce o pěti stech osobách, jimž se Kristus zjevil najednou kromě zmíněného setkání Vzkříšeného s Petrem, Jakubem a se všemi apoštoly.

4) Tváří v tvář tomuto pavlovskému textu se stávají naprosto nepřipustnými všechny ty teorie, které se rozličnými způsoby snaží interpretovat Kristovo vzkříšení jaksi nezávisle na reálnosti této události, a tak chtějí popírat historicitu Kristova vzkříšení. Jedná se kupříkladu o teorii, podle níž by zvěst o vzkříšení nebyla ničím jiným než jistý druh výkladu toho stavu, v němž se Kristus nachází po své smrti, to by ale byl stav smrti, a nikoli stav života. Jiná z takových teorií tvrdí, že vzkříšení by byl pouhý vliv, který má Kristus po své smrti a kterým nepřestal působit, ba působí jaksi silněji a zcela nově na své učedníky. Takové hypotézy implikují podle všeho předsudek vůči možnosti tělesného vzkříšení, a proto považují zvěst o vzkříšeném Kristu za pouhý výplod prostředí nebo prvotní jeruzalémské komunity. Takové interpretace a takové předsudky ovšem nemají opodstatnění v historické realitě. Svatý Pavel ve svém svědectví v prvním listu Korinťanům mluví o očitých svědcích konkrétních událostí, proto také jeho víra má svůj základ v historické zkušenosti. Tato víra je vázána na

argumenty pocházející z události – *ex factis*, jak to dokládají apoštolové v první jeruzalémské komunitě. Tak tedy, když se jednalo o zvolení Matěje, který patřil mezi Ježíšovy horlivé učedníky, aby se doplnil počet Dvanácti kvůli Jidášově zradě a smrti, apoštolové požadovali jako podmínku pro kandidaturu to, aby ten, kdo má být zvolen, byl jejich druhem z doby, kdy Ježíš veřejně působil a učil v předvelikonoční době. Ovšem to nejdůležitější bylo, aby byl rovněž očitým svědkem vzkříšení díky zkušenosti ve dnech, které předcházely okamžik, kdy byl vzat z jejich středu a přijat do nebe (srov. Sk 1,22).

5) Je tedy nepřipustné představovat Kristovo vzkříšení jako produkt první komunity, což je patrné v některých výše uvedených hypotézách, které mají jen velmi malý respekt k tomu, co říká Nový zákon. Pravda o vzkříšení Ježíše Krista rozhodně není výplodem apoštolů a dalších učedníků z předvelikonoční nebo povelikonoční podoby. Z textů spíše vyplývá, že předvelikonoční víra Kristových učedníků byla vystavena radikální zkoušce právě Kristovým utrpením a jeho smrtí na kříži. Ježíš sám tuto zkoušku předpovídal, zejména se to projevilo ve slovech adresovaných Petrovi: *Šimone, Šimone, satan si vyžádal, aby vás směl protřít jako pšeničci: ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry (Lk 22,31-32).* Náraz způsobený Kristovým utrpením a jeho smrtí byl tak velký, že učedníci (alespoň někteří z nich) zpočátku nevěřili zprávě o Kristově zmrtvýchvstání. Svědectví o tom vydávají všechna evangelia. Zvláště Lukáš nás zpravuje o tom, že když se ženy vrátily od hrobu, tedy od prázdného hrobu, zvěstovaly to všechno Jedenácti a všem ostatním. Taková zvěst se jim ale zdála být jako plané řeči a nevěřili jim (srov. Lk 24,9.11).

6) Hypotéza, podle níž by měla být zvěst o vzkříšení produktem víry učedníků, se ukazuje být čímsi nepřijatelným vzhledem k tomu, že když se Vzkříšený objevil uprostřed svých učedníků a pozdravil je „Po-

koj vám“, tak mnozí měli za to, že vidí nějaký přelud. V takové situaci musel Ježíš sám překonat jejich pochybnosti a obavy a přesvědčit je, že se skutečně jedná o něho. *Dotkněte se mě a přesvědčte se: Duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně! Poněvadž však pořád ještě nemohli uvěřit, Ježíš je poprosil, aby mu dali něco k jídlu. Vzal si a před nimi pojedl (srov. Lk 24,36-43).*

7) Kromě toho je známa příhoda svatého Tomáše, který nebyl spolu s ostatními apoštoly, když Ježíš přišel mezi ně poprvé skrze zavřené dveře večeraďla (srov. Jan 20,19). Když pak ostatní apoštolové při setkání s Tomášem tvrdili, že viděli Pána, Tomáš se tomu podívil a projevil ve své odpovědi nevíru: *„Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím!“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící!“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili“ (Jan 20,24-29). Výzva k víře bez toho, že by si člověk nárokoval vidět to, co je skryto v tajemství Boha a Krista, zůstává čímsi stále platným. Ovšem těžkosti apoštola Tomáše s tím, aby připustil Ježíšovo vzkříšení, aniž by sám zakusil přítomnost živého Ježíše, a konečně jeho oblomení tváří v tvář důkazům, které mu poskytl sám Mistr, to vše potvrzuje jistou zdrženlivost apoštolů vzhledem k Ježíšovu vzkříšení. Proto také nemůže obstát hypotéza, která tvrdí, že vzkříšení je jakýmsi výplodem víry nebo nevěry apoštolů. Jejich víra ve vzkříšení se zrodila pod vlivem Boží milosti z přímé zkušenosti se skutečností Kristova vzkříšení.*

8) Sám Ježíš vstupuje po vzkříšení do styku se svými učedníky, a to proto, aby jim vysvětlil smysl celé velikonoční události a aby rozptýlil názory a mínění či obavy, že se jedná o přelud a že by se mohli

stát oběti vlastních iluzí. Proto také jeho poměr k apoštolům a učedníkům je velmi reálný a živý, tedy je nechává, aby se ho přímo dotýkali. Tak tomu bylo v Tomášově případě, jak jsme to právě připomněli, ale také při setkání Vzkříšeného s učedníky popisovaném v evangeliu svatého Lukáše, když Ježíš říká zaraženým učedníkům: *Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně!* (Lk 24,39-40). Mistr tak vyzývá své učedníky, aby se přesvědčili, že jeho vzkříšené tělo je reálné a že se jedná o totéž tělo, které bylo umučeno na kříži. Toto tělo však zároveň má nové kvality a schopnosti: Stalo se vpravdě duchovním a oslaveným tělem, a proto se na ně nevztahují ona omezení, jimž jsou poddána těla hmotných jsoucen, tedy i lidská těla. Ježíš přece vstoupil do večeradla, i když dveře byly zavřeny. Objevuje se a mizí, kde

chce, kdy chce a jak chce. Toto tělo je však zároveň naprosto reálné. V jeho materiální reálnosti pak spovídá průkaznost opravdovosti Kristova vzkříšení.

9) Setkání na cestě do Emauz, jak nám ho popisuje evangelium podle Lukáše, je událostí, která obzvláštním způsobem ozřejmuje to, že povědomí učedníků o Kristově vzkříšení postupně zrál na základě přímého setkání se vzkříšeným Kristem (srov. Lk 24,15-21). Oni dva Kristovi učedníci, kteří byli na počátku cesty skleslí a smutní kvůli vzpomínce na to, co se přihodilo jejich Mistru v den ukřižování, a kteří také vůbec neskrývali své rozčarování a zklamání, poněvadž viděli, jak se zhroutily jejich naděje, že Ježíš osvobodí Izrael, právě tito učedníci posleze zakoušejí naprostou proměnu, když se před jejich zraky stává zřejmým, že onen neznámý, s nímž hovořili, je Kristus,

jehož znali a s nímž chodili po cestách Palestiny. Tak si uvědomují, že Ježíš opravdu vstal z mrtvých. Z tohoto vyprávění jasně vyplývá, že setkání se Vzkříšeným z nich prakticky udělalo nové lidi. Nejenom že se obnovila jejich víra v Krista, ale byli také hotovi ihned vydávat svědectví o pravdivosti Kristova vzkříšení.

Všechny tyto skutečnosti obsažené v textech evangelií dokazují skutečnost vzkříšení, která představuje základ víry apoštolů i základ jejich svědectví. Zvěst o vzkříšení ukřižovaného Ježíše je také jádrem jejich hlásání, jak to uvidíme v příštích katechezích.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

¹ Poznámka překladatele:

Text italského překladu citovaný Janem Pavlem II. odpovídá variantě v ČEP Mt 27,50.

LETNIČNÍ JEDNOTA... – pokračování ze str. 9

k »sakralitě«, která je vlastní kultu. Chceme-li něco desakralizovat, je třeba nahradit posvátnou kultovní řeč řečí všedního dne.

Málo se myslí na skutečnost, že téměř ve všech kulturních kruzích, když pomineme chybné vývoje v moderně, se pro kultovní řeč a zpěv používá sakrálního jazyka odlišného od každodenní mluvy.

Sakrální jazyky

Jak tomu bylo již v době Ježíšově, kde vedle každodenní aramejštiny byla v synagogách a v chrámě pěstována sakrální hebrejšтина, tak podobně tomu bylo jmenovitě u slovanských a východních církví. Je jen jedna církevní staroslověnština a žádný pravoslavný kněz by nebyl nadšen, kdyby měl slavit liturgii v dimotiki, v moderní běžné mluvě místo v klasické řečtině bible otců.

I anglikánský kult používá libozvučnou alžbětinskou angličtinu z Book of Common Prayer, vedle které v moderní katolické liturgii používána běžná anglič-

tina zní takřka banálně. S posvátnou a kultovní řečí je nevyhnutelně spojena její nezávislost na měnících se jazykových módách. Proto je k tomu obzvláště vhodná mrtvá řeč. Pro svou neměnitelnost sdílí kultovní řeč důležitou vlastnost samého kultu: jeho stále trvajícím formu a jeho stále trvajícím obsah. Tím způsobem se v liturgii zrcadlí něco z věčnosti a neproměnnosti Boha, kterého uctívá.

Příznačná pro to, že tyto souvislosti pozorují i docela prostí lidé, je citlivost, s jakou reagují na různé liturgické změny. Nejen kult, ale i člověk potřebuje pevné formy a formule, jak dokládá C. S. Lewis. Z tohoto pohledu jeví se »Messbuch 2000«, který připravovali němečtí liturgikové, úplným protikladem toho, co se požaduje od podstaty liturgie a člověka. Jistě, i tyto oblasti podléhají historickým změnám. Ale ty musí být organické a prováděné s krajní obezřetností. Z tohoto hlediska se vynořuje otázka, do jaké míry při překotných vydáváním litur-

gických textů v národních jazycích není motorem »kreativita« expertů a vydavatelské zájmy.

Desakralizace

Ať si to uvědomujeme nebo ne, desakralizace liturgického jazyka vyvolává nejen ztrátu posvátného jazyka, ale současně i desakralizaci posvátného liturgického dění, a to v nejvyšší míře. Hloubku negativních důsledků pro víru v tajemství eucharistické oběti není možno dostatečně změřit. Z božského tajemství se tichou cestou nenápadně skrže desakralizací řeči stává ryze horizontální mezilidská komunikační záležitost. Tím však liturgie končí a přestává existovat. Na její místo nastupuje sebeoslava lidí.

Znovuvytvoření jednoty a bratrství národů a řečí v Církvi, která je objímá, znovunabytí posvátného rozměru v liturgii, to je možné jen obnovením latiny. II. vatikánský koncil čeká na tomto poli na své uskutečnění.

*Z Komma 10/2002,
překlad -lš-*

NEVZDÁVEJME SE SVÝCH KOŘENŮ

Řadu našich právních předpisů musíme před vstupem do EU přizpůsobit legislativě členských států Unie. Na co bychom si však měli dát dobrý pozor, to je oblast kulturně-etických zásad. Z EU se k nám kromě výhodných ekonomických programů snaží proniknout i některé velmi nebezpečné trendy. Týká se to zejména tzv. reprodukčních práv, což je naprostá legalizace potratů, eutanázie a „zrovnoprávnění“ nemanželských forem soužití s manželstvím, včetně homosexuálního partnerství.

Útok proti ochraně lidského života, proti klasické rodině i proti křesťanským hodnotám už dlouhá léta vedou anarchistické a feministické skupiny, které se v Evropském parlamentu prosazují prostřednictvím radikálně liberálních a levičáckých zástupců. Své nekulturní, a v řadě případů přímo barbarské požadavky se nerozpakují prosazovat dokonce ultimáty – pokud by kandidátské země nechtěly přijmout jejich diktát, nesměly by se prý vůbec stát členy EU!

K tomu je třeba zaujmout pevné stanovisko. Jako první to už udělali naši sousedé – poslanci slovenské Národní rady. Přijali Deklaraci o svrchovanosti členských států EU v kulturně-etických otázkách, v níž se přihlásili k tradičním hodnotám evropské civilizace. Mezi ně patří právo na život od početí do přirozené smrti a nedotknutelnost rodiny.

Deklarace, která byla v lednu 2002 přijata celým slovenským politickým spektrem, nepochybně může být vzorem i pro české zákonodárce. Zejména pro ty křesťansky a humanisticky orientované. Ale i pro všechny, kteří si nepředstavují vstup do EU tak, že přetnou kořeny se vším, co Evropu dělá Evropou. A to je také jeden z hlavních úkolů pro příští volební období.

*Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL*

»Kristův kříž stojí za to, aby se za něj bojovalo«

Mladá hollywoodská hvězda Jim Caviezel o víře, modlitbě, vině a zpovědi

Víra

»Vzpomínáš si, že jsem na začátku řekl, že obrácení jde před tebou celý život? Člověk se musí stávat stále lepší, jak jen může. Prostě to zkus! Kristus říká: *Budte dokonalí, jako je dokonalý můj Otec.* Nuže, buď to to, co Ježíš říká, opravdu něco znamená, anebo my říkáme: »Je to trochu bláznivé.« Pak to všechno ztrácí smysl. Buď to to MÁ smysl, a pak odpovídáme »Ano!« Být dokonalý, to znamená pokusit se o to. Musíš se ve svém smýšlení pokusit omezovat hříchy. A čím déle žiješ, tím lepší se musíš při tom stát. Snad se ti to nikdy nepodaří, pokud jde o tvoje činy, a všechno to zůstanou jen zbožné myšlenky, pak se o to pokus alespoň ve svých myšlenkách. To všechno se podaří jen tehdy, když se více modlíš, a čím více se modlíš, tím více vstupuje Bůh do tvého života.«

Modlitba

»Čím více se modlíme srdcem, tím více se chceme modlit. A čím více se modlíme, tím více milosti se nám dostává. A čím více milostí přijímáme, tím více se chceme modlit. Tak vstupujeme do kruhu života. Není to nic jiného, než že hříchy jsou v našem životě stále méně časté. A když jsou hříchy v našem životě méně časté, začínáme ve svém životě více pocívat Boží přítomnost, protože on vstupuje do našeho srdce. Jsme zrozeni k tomu, abychom měli Boha ve svém srdci. A pak začí-

náme žít v nebi. Nemusíme na před umřít, abychom přišli do nebe, můžeme s tím začít už zde, žít v nebi zde, na zemi!«

Mše svatá

»Když jdeš na mši svatou, řekni si: „Moment, musím se připravit, abych mohl přijmout svatě přijímání.“ Někteří lidé říkají: „Nemohu jít k svatému přijímání, nebyl jsem u zpovědi.“ Tak běž ke zpovědi! Připravuješ se na každý zápas košíkové. I duchovně se můžeš připravovat, trénovat. Pokud to se svým katolictvím myslíš vážně, trénuj každý den. To je základní kámen tvého života.«

Hřích

»Dnes neradi mluvíme o hříchu. Říkáme: „Hříchy nejsou. My nehřešíme, máme jen pro-

ka k přesvědčení, že neexistuje. Přesvědči ho, aby věřil, že neexistuje hřích.“

Velký světec Maximilián Kolbe řekl, že velký problém 20. (nyní 21.) století je lhostejnost. Lidé, myslete na to! Všichni mladí lidé potřebují vědět: Lhostejnost znamená, že všechno je jedno. Ty říkáš: „Já znám rozdíl mezi tím, co je dobré a co je zlé.“ A Zlý říká: „Ne, není žádný rozdíl, všechno je jedno. To, co je zlé, je dobré, když to chceš.“ Ale pak se podívej do Bible. Co říká Ježíš? „Vyplivnu vás! Nebudte vlažní – cesta k nebi je úzká. Cesta do pekla je široká.“ Peklo existuje. Očistec existuje. Říká snad Bůh: „Mně se líbí svrhnout lidi do pekla“? Mnozí by si rádi mysleli, že ano. Tak ti to říká ďábel. Ale to je tvoje rozhodnutí. Buď to peklo nebo očistec. Vidíš mnoho lidí, kteří na zemi prožívají peklo nebo nebe. Nebuď lhostejný!

Když jsi moje přítelkyně Eva a před tebou leží chřestýš, řeknu snad: „Nechci svoji přítelkyni strašit, je to takový hodný člověk a má dnes krásný den. Je tu sice chřestýš a ona na něho za chvíli nevědomky šlápne, ale já jí nebudu nic říkat“? Nikoliv. Zavolám: „Evo, pozor, je tam had. Jsme-li přátelé, prosím tě, nechod tam!“ Ano, tak upřímní musíme být.

Copak již malí chlapci nechtějí být hrdiny? Ale být hrdinou, to znamená chtít něco vlašného nebo průměrného. Vzpomínáš si na film s Mel Gibsonem? Běžel ke svým mužům, kteří byli plni strachu z Angličanů a chtěli před nimi utéci. Ale on řekl: „Kam jdete?“ Oni odpověděli: „Máme strach bojovat proti Angličanům.“ Chceme raději zůstat naživu. A on na to: „Jistě, zůstanete naživu a zemřete ve svých postelích, nikoliv na bitevním poli. Vzpomeňte si,

Úzká cesta pokání vede kajícího k životu. Proto můžeme mluvit o radosti pokání. Ještě během cesty obdrží Ježíšovi následovníci předchůt toho, co je čeká u cíle.

Biskup Hengsbach

před rokem jste všichni hledali příležitost bojovat proti Angličanům. Teď máte příležitost.“

A to je to, co chci říct mladým lidem: Bojujte za to. Kristův kříž stojí za to, aby se za něho bojovalo, umíralo. Kdyby nestálo za to umřít pro něho, bylo nesmyslem všechno, co udělali matka Tereza, Maximilián Kolbe, velký Tomáš Morus. Anebo to, co udělal Kristus, to všechno by ztratilo smysl.«

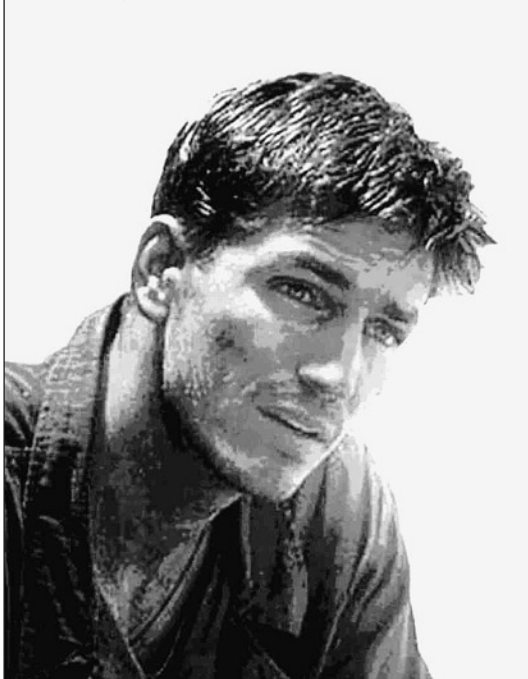
Být katolík

»Hledáš-li jednoduchý život, v katolické víře ho nenajdeš. Udělej alespoň rozhodnutí. Jestliže si myslíš, že katolický život není pro tebe, dělej něco jiného – je to tvoje rozhodnutí. Ale když říkáš, že jsi katolík, tak podle toho také žij. To je to, co potřebujeme. Potřebujeme bojovníky. Potřebujeme svatě na této zemi. Potřebujeme lidi, kteří se obracejí k hříchu zády. Ale když říkáš: „Pokušení je velké, – já znovu klesám!“, pak se díváš jen na pokušení a ne na Ježíše, na Marii. Tak bys měl dosti síly.

A pamatuj si toto. Musíte se obklopit lidmi, kteří podporují váš katolický život. Pokaždé, když hledáš takové přátele, chce ti Bůh dát své požehnání, abys měl takové přátelství, i když je zatím jen jedno. A když nemá nikoho, tak se modli, a Bůh ti někoho pošle. Nechce tě nechat samotného. A to se opět vrátíme k modlitbě srdce. Jak to dělat? Můžeš začít s málem, s jednou částí růžence, se dvěma desátkami. A když už chodíš každou neděli na mši a chceš mít více Ježíše ve svém životě, pak chod' na mši každý den – pokud jen můžeš.«

Z odpovědi Jima Caviezela na otázky M. Cecha pro časopis You. Překlad -lš-

Jim Caviezel

blémy.“ To pochází od Zlého. C. S. Lewis napsal knihu „Radý podřízenému ďáblu“, ve které vrchní ďábel podřízeného ďábla poučuje: „Přiveď člo-

Církev pod palbou

Ustavičný proud tiskových zpráv o sexuální selhání katolických kněží obsahuje velké množství článků, které vystupují krajně nepřátelsky přímo proti existenci katolické církve v USA jako takové.

Rozšířené pobouření nad zprávami o sexuální zneužívání, kterého se někteří duchovní dopouštěli, je jistě pochopitelné. Ostré odsouzení mužů, jejichž posláním je péče o duše, je stejně oprávněné jako požadavky na zásadní nápravu církevní praxe.

Biskup Wilton Gregory, předseda biskupské konference USA, potvrdil, že škody způsobené zneužíváním jsou nezměřitelné. Ve svém prohlášení i v dalších poselstvích prosil o odpuštění těchto deliktů a vyslovil spolu s ostatními biskupy z celého srdce soucit poškozeným obětem.

Některé články se ovšem chopily příležitosti popadnout nenáviděnou církev za vlasy a zacházejí ve svých útocích, které jsou zevšeobecňující a často postrádají věcné podstaty, až k nevybíravým útokům na biskupy i na katolickou nauku a dávají tak očividně najevo, že chtějí s katolickou církví skoncovat nebo ji alespoň změnit k nepoznání.

Tyto útoky nezůstaly bez ohlasu. Tak napsal Philip Jenkins ve Wall Street Journal v článku »Pedofilie a kněží: anatomie současné krize« z 26. března: »Většina pozorovatelů nemá potuchy o tom, o co se vlastně vůbec jedná. Většina z nich využívá současné případy ke kultivování vlastních zamilovaných témat, a to bez ohledu na to, zda to s problematikou zneužití souvisí nebo ne«.

Patent a recept Jamese Carrollo

James Carroll, který ze sebe dělá slovního obhájce typu Hans Küng, tvrdí v Boston Globe, že i když viníci budou potrestáni a kardinál Bernard

Law z Bostonu odstoupí, zůstane zde stále katolická nečestnost. Jeho recept je seznam požadavků dogmatických a disciplinárních změn: celé církevní učení o sexuální morálce, rozvodech a regulaci početí je třeba přebourat, povolit kněžské svěcení žen a manželství pro kněze.

Mureen Dowdová v New Yorks Times spojila v jednom článku dohromady »subvencování pedofilie v církvi« s »ničením žen v Talibanu,« s bratrstvím mezi Al Kaidou a ženám nepřátelskými směrnicemi pro pohřbívání od Mohameda Atase.

Za čtyři dni se k tomuto tématu opět vrátila, tentokrát v souvislosti s komentářem k papežovu dopisu kněží k Zelenému čtvrtku a jeho zmínce o sexuální zneužívání, při čemž zcela nepodloženě tvrdí, že papež tento dopis vůbec »nenapsal«.

Pak si dovolila parodovat dopis kardinála Bernarda Lawa, ve kterém vyjadřoval soucit s oběti i jejich příbuznými, a dodala: »Kdy už konečně přestanou lamentovat?«

V magazínu Newsweek tvrdí spisovatelka Anna Quindlenová směle: »Učení o kněžském svě-

cení a celibátu a o hříšnosti sexuálních styků mají svůj základ v nenávisti k ženám.« A dodává: »Zde se nejedná jen o pedofilii. Jde o hluboce zakořeněnou a daleko sahající patologii.«

Jiní autoři a autorky stavějí církev do jedné řady s komunismem a s Talibanem. Nejmenovaný člen kongresu napsal: »Myslím na papeže ... a jak zkostnatělá a chladná je církev. Papežství, jak všichni víme, je přežitek z 19. století... Kněžství přitahuje muže, kteří jsou na štíru se sexualitou.«

Příliš mnoho pohádek

Když pomíneme proticírkevní výpady, dopouštějí se mnohé články hrubých nepřesností. Tak například hovoří paušálně o sexuální zneužívání, jakoby se jednalo o pedofilní sklony.

Boston Glob píše: »Heslo „Krise pedofilních kněží“ straší jako synonymum skandálu o sexuální zneužívání v amerických diecézích. Ale většina kněží, kteří sexuálně zneužili mládež, volí mladé lidi v pubertě, nikoliv malé děti, jak to dokládají vyšetřovatelé a vědci, kteří zkoumají sexuální úchytky kněží. Případy pedofilních kněží jsou ve skutečnosti zcela ojedinelé,« dodává Globe.

Stejně tak je falešná představa, jakoby klérus byl zaplaven takovým chováním, jak to tvrdí některé zprávy. Stefan Rosetti, psycholog, vyvrací tyto pohádky v interview pro CNN z 11. dubna. Říká: »Počty, které máme

k dispozici, vedou k závěru, že se jedná o 1,6 až 2% kněží, kteří se někdy zapletli do sexuálního zneužití nezletilých. Z toho můžeme dospět k závěru, že počet těchto případů mezi duchovními odpovídá výskytu tohoto jevu ve společnosti vůbec, nebo je dokonce nižší. Nejedná se tedy vůbec o nějaký specifický „problém kněží“.

Další vymyšlené tvrzení zní: Katolická církev je náchylnější k sexuální zneužívání než jiné církve, a to pro požadavek celibátu a pro její pojetí sexuální morálky. »Taková obviňovatelé mají příliš málo dat, kterými by mohli podepřít své tvrzení,« říká 10. 3. Washington Post.

Naopak, většina titulků se soustřeďuje na problematiku pedofilních kněží v katolické církvi, ale podle údajů Christian Science Monitor z 5. dubna »Nejčastější případy sexuálního zneužití mladistvých jsou v protestantských církvích a obvinění nepatří ani k duchovním či ke štábu spolupracovníků, nýbrž jsou to lidé z řad dobrovolných církevních spolupracovníků.« Tato informace pochází z celonárodního výzkumu Christian Ministry-Resources, organizace, která se věnuje sledování 75 000 kongregací a 1000 konfesních organizací.

Bolest a pohoršení, které případy zneužití způsobily, jsou velmi reálné a vyžadují důkladnou reformu. Ale skutečné vyléčení se musí zakládat na čestném a věcném zhodnocení problému. Mediální zprávy, které příčiny těchto skandálů zkreslují nebo dokonce vylhávají, málo přispívají k tomu, aby se pomohlo obětem, spíše slouží tomu, aby očernily a pomluvily řady věrných a dobrých kněží. Z pomlouvačných hlasů příliš trčí nenávisť, kterou si u autorů vysloužila Církev svým úspěšným postojem na obranu nenarozeného života, předmanželské čistoty a svou kritikou homosexuálních partnerství.

Podle -zenit- a kath-net

ČESKÁ SEKCE Vatikánského rozhlasu má svou vlastní internetovou stránku

Řím. Česká sekce Vatikánského rozhlasu uvedla začátkem května do provozu svou internetovou stránku na adrese www.radiovaticana.cz. Na této stránce je možné nalézt každý den aktuální zpravodajství, dále textový archiv proslovů Svatého Otce, rozhovorů, komentářů, duchovních promluv T. Špidlíka a dalších textů, které zazněly v českém vysílání. Zprávy z dění ve Vatikánu a ve světové církvi jsou často mnohem obsáhlejší a kompletnější, než jak byly odvysílány. Na této stránce je také možné kdykoliv si poslechnout ze záznamu nejaktuálnější pořad české redakce.

Skutečná tvář otce Pia (21)

8. KAPITOLA

»Bonbony« P. Pia - Lásku se skrývá jen proto, aby posílila lásku - Duchovní vedení, které přináší pokoj - Po stopách ryzí lásky - Matka se svým děťátkem - Zkoumání noci - P. Pio píše z celého srdce - Pasován na apoštola - »I očistec je sladký, když se trpí z lásky - Duše se kupují jen za cenu krve.

Někdo, kdo stojí otci Piovi velmi nablízku, mi jednoho dne řekl: »Zázraky a časné milosti jsou „bonbóny“, jimž P. Pio láká duše na cestu svatosti, na které člověk najde holý kříž, ale také radost, která převyšuje všechny radosti. Mohu Vás ujistit, že P. Pio své duchovní děti nerozmažuje. Právě naopak, učí je, jak čelit tvrdým zkouškám, a k tomuto cíli je vyzbrojuje.«

»Aby připravil kameny na budovu věčné budovy, božský řemeslník je musí pečlivě otesat spásným dlátem«. Tak napsal 28. září 1915, dva týdny před tím, než přijal neviditelná stigmata.

»Tak zpívá Církev svatá, naše nejdělejší Matka v hymnu k posvěcení chrámu.

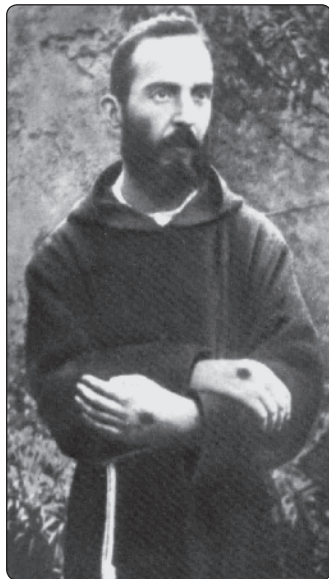
A tak každá duše, vyvolená pro věčnou slávu má právo se pokládat za stavební kámen. Přirozeně, nebeský Otec jí musí před použitím otesat a opracovat údery dláta a kládíva. A co znamenají tyto údery? To jsou, drahá sestro, temnoty, úzkosti, pokušení, duševní utrpení, jsou to i tělesné nemoci. Děkuji proto nebeskému Otci za to, že ve svém nekonečném milosrdenství s tebou takto nakládá. Ano, drahá sestro, proč nebýt hrdý na toto laskavé zacházení nejlepšího Otce? Otevři své srdce svatému jednání, schouli se do náruče tohoto citlivého Otce, který si tě vybral jako vyvolenou, když ti ukládá, abys šla v Ježíšových šlápěch,

to znamená za Ním, po úbočí Kalvárie.«

Pater Pio nepřestává posilovat duše, které navštěvují zkoušky, a naplněn svatou odvahou raduje se z jejich osudu:

»Věř mi, milovaná dcero, že bych se méně radoval, kdybych tě viděl, že nejsi tak opuštěná, věděl bych totiž, že tvůj Božský Miláček tě méně štědre obdařil cennými klenoty.« A když si ubohá stěžuje na své srdce »tvrdé jako kámen«, P. Pio ji uklidňuje:

»Láska se ukrývá jen proto, aby posílila lásku. Ježíš nepožaduje nemožné. Pověz mu: „Ty chceš, abych Tě více milovala? Ale já to opravdu nedokážu! Dej mi více Lásky a já dám více lásky Tobě.“ Věř mi, dcero, Ježíše

to potěší. A co je důležitějšího, než se líbit Jemu a jen Jemu? Contento Lui, contenti tutti - Když On je spokojen, všichni jsou spokojeni!«

Ano, toto duchovní vedení přináší pokoj, ale jak je neúprosné! Podobně jako sv. František Saleský P. Pio neváhá přitahovat železnou rukou v aksamitové rukavici duše zlákané medem touhy, aby je vedl ke křesťanským štítům nejvyššího odříkání. Některé z jeho nejranějších listů představují souhrnné traktáty mystické teologie, které

jsou o to cennější, že jsou diktovány zkušeností, která citlivě vibruje mezi řádky.

Neboť jak by mohl převést druhé přes »kruté a pusté pouště«, kdyby sám neprošel touto cestou? Jak by mohl porozumět jiným duším, kdyby nerozpoznal »strašlivý kontrast« mezi vrcholem ducha a »vyprahlostí srdce«, mezi vůlí, zdánlivě rebelující v »nižších sférách duše, lehkající se těžkostí, starostí a znechucením«, a utajenou touhou milovat Boha nade všechno? Ubohá, »poverina«, nepocituje zalíbení »v nadpřirozených věcech«. Tón »v hlubokém mraku« a domnívá se, že je Bohem »odstrčená a opuštěná«.

Zaslouží si soucit? Ale kdepak! »Beata lei« - šťastná to duše, kterou Bůh pozvedá k životu ryzí lásky! Abychom pochopili jeho jednání, stačí se podívat, jak matka zachází s nemluvnětem. Není pochybností, že je vroucně miluje. Ale copak má v úmyslu je celý život kojit z vlastních prsů? Jistěže ne! Nastane chvíle odstavení. Dítě pláče, křičí, stěžuje si. Matka zůstává klidná, protože dobře ví, že děťátko potřebuje výživnější stravu, aby dorostlo v muže.

»Takovým způsobem, ba ještě lepším jedná Bůh s dušemi. Nejprve je k sobě přitahuje, zahrnuje je dary a útěchami.« Ale hrozí nebezpečí, že ubohá se příliš připoutá k darům Dobrodince! A tomu nebezpečí Bůh předchází tím, že ji odstaví, čili pohrouží do smutku a temnot. »Nyní je nejistá, přepadají ji smrtelné úzkosti, v mukách se neklidná souží, zda ten stav nezpůsobila nějakým hříchem, který jí odňal Boží milost. Rozmnožuje své zpytování svědomí, přetřásá všechny myšlenky a skutky, ale protože nic nenachází, utvrzuje se v přesvědčení, že Bůh ji opustil z důvodu dávno spáchaného hříchu. Jak velice se mýlí! To, co se jí jeví jako opuštěnost, není ničím jiným než důkazem nejcitlivější

péče nebeského Otce, který ji pozvedá ke kontemplaci, z počátku vyprahlé a neplodné, ale když jí zůstane věrná, změní se pozvolna v sladkost plnou duchovního obsahu.«

Pro její dobro jí Bůh odnímá to, v čem si zatím libovala, ale protože její podnebí si ještě nezvyklo na »hutnější stravu«, nedokáže ocenit to, proč trpí. Ale přesto, bez tohoto očistění smyslů by duše nebyla schopná kontempace, která je »záležitostí ryze duchovní«.

Noc smyslů, to je období odstavení. Aby dosáhla úplné zralosti, musí duše projít »ještě jinými zkouškami«, které se nazývají »noc ducha«. Pak teprve se duch očistí ode všech návyků, které brání rozkvětu nejčistší Lásky.

»Když se Pánu zalíbí přenést tě do tohoto stavu, pocítíš v duši bolest, která všechno překračuje, je prudší, než by sis mohla kdykoliv představit. Zavalí tě husté temnoty, tvůj duch utone v nejkřutějším znechucení. Právě tehdy budeš sloužit Bohu a milovat ho čistou láskou, budeš zapomínat na sebe a milovat jen a jen Jeho.«

»Čím více tě Pán k sobě přitahuje, tím více zaplavuje tvou duši nejčistším jasmem, který tě z počátku oslepuje.

Bolest, kterou duše v tu dobu prožívá, je tak krutá a tak pronikavá, že je možno ji přirovnat jen k bolesti duši v očištění, ba co více, duši zavržených.«

Dokud duše nedosáhne úplného očistění, Boží jas je pro ni mrakem a nocí, ale »jakmile bude připravena přijmout polibek dokonalého sjednocení v Láscce, ten jas, který byl pro ni zatím jen mukou a bolestí, celou ji prozáří«.

Pater Pio napsal tato slova v prosinci 1914. Neuvádí žádné cizí texty, ale hovoří z plnosti svého srdce. Pozorný čtenář se nedá oklamat tímto zdánlivě odosobněným slohem.

(Pokračování)

ZA P. JOSEFEM ŠIMČÍKEM

V pátek 10. května se členové redakce Světla rozloučili v Blatničce se svým dlouholetým přítelem, salesiánem P. Josefem Šimčíkem, duchovním správcem české misie ve Švýcarsku. P. Josef se narodil 23. dubna 1929 pod poutním kostelíčkem sv. Antonína v Blatničce. Během studia na gymnáziu vstoupil k salesiánům. Totální režim jeho oficiální cestu ke kněžství znemožnil. Na různých pracovištích, na vojně u PTP, v práci mezi defektní mládeží v polepšovně sbíral cenné životní zkušenosti a po večerech studoval teologii. V r. 1963 jej kard. Trochta tajně vysvětil na kněze. V r. 1968 odešel do Vídně. V r. 1971 ho biskup Škarvada delegoval do Švýcarska, kde po odchodu P. Jirana 8. října převzal vedení české misie. Mons. Škarvada, býv. biskup pro naše krajany, protože se osobně pohřbu nemohl zúčastnit, napsal v dopise do Blatničky krajanům, kteří přijeli ze Švýcarska, a pozůstalým:

„Když otec Šimčík jako čerstvě vysvěcený kněz ve Švýcarsku začínal, byla jeho pastoračním revírem jen curyšská oblast. Ale po pozvolném odcházení ostatních českých spolubratří buď na věčnost nebo do osvobozené vlasti se stalo jeho farností celé Švýcarsko a jeho duchovními dětmi všichni naši v něm žijící.

A otec Šimčík toto pastorační poslání, které bylo nad síly jednoho člověka, vzal ochotně za své a věnoval mu celé své srdce a všechnu svou energii. Žádnou skupinu nezanedbával, byl opravdu přítelem a otcem všech. Jako pravému synu Dona Boska mu však zvláště ležela na srdci naše mládež, o kterou se staral s bezmeznou obětavostí. Ano, naši mladí ze Švýcarska byli privilegovaní. Otec Josef s nimi putoval na posvátná místa a uváděl je do duchovního života, organizoval pro ně s mladickým nadšením lyžařské zájezdy do hor a v létě plavecké pobyty u moře v Itálii, ukazoval jim krásy naší Evropy. Při tom nezapomínal ani na staré a nemocné, dovedl pomáhat a těšit, byl opravdu všechno všem. Usnadňovala mu to samozřejmě i pomoc italských salesiánů, kteří mu poskytovali ubytování a zajištění ve své curyšské komunitě. I jim patří náš upřímný dík.

Nyní si ho Pán povolal k sobě. Nadešel pro něho ten velký okamžik setkání, na který se celým svým pozemským životem chystáme. Ocítl se tváří in tvář nekonečné Pravdě a padl do náruči nekonečné Lásky, kterou je Bůh sám. Poděkujeme Pánu za to, že nám otec Šimčík dal, za všechny ty dary, které jsme z jeho rukou přijali, za příklad jeho obětavého života, za jeho láskyplné přátelství. Zůstáváme s ním spojeni ve společenství svatých. On je nám blízko, snad blížeji než dříve. A my na něho chceme vzpomínat ve svých věčných modlitbách, s nadějí ve šťastné shledání in trůnu Božího.“

Pohřební obřady vedl nynější biskup pro české krajany, Mons. Petr Esterka, koncebroval Mons. Josef Hrdlička, provinciál P. Jan Komárek a velmi mnoho kněží, zvláště salesiánů.

Verba movent, exempla trahunt (Slova dojmají, příklady táhnou). I proto dnes o něm píšeme. A protože ten jeho život byl opravdu těžký, je dobré ocitovat i motto z jeho parte: „Utrpení tohoto času nejsou nic ve srovnání se slávou, která se má zjevit na nás.“ (Řím 8,18) -jv-

V Blatnici pod Svatým Antonínkem se konají v kapli sv. Antonína poutě v tyto dny: Pouť matice svatoantoninské 2. 6. 2002 v 10.00 hod. ● Domáci pouť 13. 6. 2002 v 17.00 hod. ● Hlavní pouť 16. 6. 2002 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. ● Druhá pouť 30. 6. 2002 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod. ● Děkovná pouť 25. 8. 2002 v 8.00, 9.00 a 10.15 hod.

Prosíme pomozte nám zachránit kostel v Tochovicích, okr. Příbram. Byla započata nutná oprava věže a střechy, ale naše prostředky jsou již vyčerpány. Schází ještě na dokončení dvě stě tisíc korun. Za dárce bude sloužena mše sv. Na požádání zašleme potvrzení pro odpočet z daně. Číslo účtu farnosti je: Česká spořitelna a. s., Příbram 0520433379/0800.

Římskokatolická farnost, P. František Laňka, Chraštica 1, 262 72 Březnice

Liturgická čtení

Neděle 26. 5. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Ex 34,4b–6.8–9

Dan 3,52.53.54.55.56

Odp.: ...*chvályhodný a svrchovaně velebený navěky.*

2. čt.: 2 Kor 13,11–13

Ev.: Jan 3,16–18

Pondělí 27. 5. – nez. pam.

sv. Augustina z Canterbury

1. čt.: 1 Petr 1,3–9

Ž 111(110),1–2.5–6.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamtovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 10,17–27

Úterý 28. 5. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10–16

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Mk 10,28–31

Středa 29. 5. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,18–25

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 10,32–45

Čtvrtek 30. 5. – slavnost Těla

a Krve Páně

1. čt.: Dt 8,2–3.14b–16a

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 10,16–17

Ev.: Jan 6,51–58

Pátek 31. 5. – svátek Navštívení

P. Marie

1. čt.: Sof 3,14–18 nebo Řím 12,9–16a

Iz 12,2–3.4bcd.5–6

Odp.: 6b (*Vládne nad vámi Svatý Izraele.*)

Ev.: Lk 1,39–56

Sobota 1. 6. – památka sv. Justina

1. čt.: Jud 17.20b–25

Ž 63(62),2.3–4.5–6

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Mk 11,27–33

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 5.	27. 5.	28. 5.	29. 5.	30. 5.	31. 5.	1. 6.
Antifona	746	1150	1166	1181	759	1378	1708
Žalm	783	783	783	784	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	746	1151	1166	1182	759	1378	1708
Antifony	747	1151	1167	1183	760	1379	1229
Žalmy	813	1152	1167	1183	813	813	1229
Kr. čtení a zpěv	748	1155	1170	1186	761	1380	1710
Antifona k Zach. kantiku	748	1155	1170	1186	761	1380	1385
Prosby	748	1155	1171	1186	761	1380	1711
Záv. modlitba	749	1375	1171	1187	762	1381	1385
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	1156	1172	1187	762	792	1233
Antifony	749	1157	1172	1188	763	1219	1234
Žalmy	818	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	749	1159	1175	1190	763	1381	1236
Záv. modlitba	749	1159	1175	1191	762	1381	1236
Nešpory:							
Hymnus	742	750	1160	1176	755	764	1660
Antifony	743	751	1161	1177	756	765	1382
Žalmy	743	751	1161	1177	756	765	1661
Kr. čtení a zpěv	745	753	1164	1180	758	767	1382
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1164	1180	758	767	1383
Prosby	745	754	1165	1180	758	767	1383
Záv. modlitba	749	749	1375	1181	762	762	1381
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

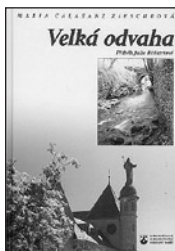

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Maria Calasanz Ziescheová: VELKÁ ODVAHA

Vyprávění o životě sv. Julie Billiartové, zakladatelky školského řeholního institutu Sester naší Paní. Autorka ve svém líčení ponechává stranou informace, které se objevily v mnoha předešlých knihách o svěťci. Zde dává čtenářům především nahlédnout do příběhu ženy, která se odvážila velkých věcí.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 280 stran, 239 Kč

Michalina Tenace: ÚVOD DO MYŠLENÍ VLADIMÍRA SOLOVJOVA

Solovjovova význačná estetická pojednání *Krása v přírodě* a *Obecný smysl umění*, doplněná jeho zásadním esejem *O smyslu lásky*, komentuje profesorka dogmatické antropologie na Papežské univerzitě Gregoriáně. Solovjovova filosofická metoda je blízká metodě církevních Otců. Je to metoda křesťanského myslitele, který necítí potřebu stále zdůvodňovat svou víru nebo přesvědčovat nevěřícího o Boží existenci, ale naopak vychází z jistoty Boží existence.

Refugium, váz., přebal, A5, 242 stran, 195 Kč

Vladimír Solovjov: KRIZE ZÁPADNÍ FILOSOFIE (PROTI POZITIVISTŮM)

Hlavní pohnutkou k napsání této knihy bylo Solovjovovo přesvědčení, že filosofie jako abstraktní, čistě teoretický způsob poznání ukončila svůj vývoj a jako taková se nenávratně stala minu-

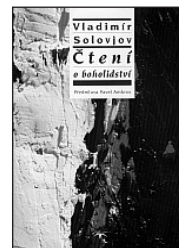
lostí. Toto přesvědčení se odlišuje od obvyklého záporného vztahu k filosofii, který je systematicky vyjádřen v tzv. pozitivismu. Solovjov chce ve své práci dokázat, že skončivší filosofický vývoj odkázal nejbližší budoucnosti naději na plné, univerzální řešení všech otázek, které byly dosud řešeny jednostranně, a proto neuspokojivě.

Refugium, váz., přebal, A5, 198 stran, 180 Kč

Vladimír Solovjov: ČTENÍ O BOHOLIDSTVÍ

Pro Solovjova měly přednášky o bohodivství zásadní význam. Jsou shrnutím jeho dosavadního úsilí. Nesou rysy nadšeného tvůrčího náboženského myšlení. Základem je poznání, že křesťanství nespočívá na prvním místě v Kristově učení, nýbrž v samotné Kristově osobě.

Refugium, váz., přebal, A5, 244 stran, 195 Kč

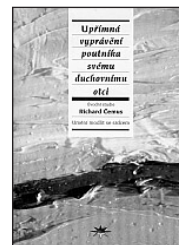

UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU DUCHOVNÍMU OTCI

Úvodní studie Richard Čemus

V knize „ruského Poutníka“ (dílo ruského anonymního autora) jsou zřejmé prvky setkání metod modlitby východní i západní. Způsob modlitby je vždycky osobní, většinou neopakovatelný. S Bohem i lidmi nás však neomylně spojuje osoba Bohočlověka Ježíše Krista. Nejenom „ruský Poutník“, ale i my všichni se musíme snažit o to, abychom ho vzývali celým srdcem. Jenom tak se stane upřímnou modlitba, kterou On sám nás naučil: Otče náš...

Refugium, váz., přebal, A5, 280 stran, 290 Kč

WWW.MATICECM.CZ

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. Vydává Maticu cyrilometodějskou v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticy cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Maticy cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: ROJENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC z 20. října 2011. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadujeme nezveřejnění příspěvků nevracím.